

ΓΚΟΥΣΤΑΒΟ ΟΤΤ

Η ΤΡΥΦΕΡΗ ΣΟΥ ΜΟΛΟΤΩΦ

Μετάφραση: Σταμάτης Πολενάκης.

Gustavo Ott
gustavott@yahoo.com
www.gustavott.com.ar
SGAE-
Sociedad General de Autores de España
Nro. 64171

Στη Χήδερ και
στην κόρη μου Φραντσέσκα.

« Η κόλαση είναι οι άλλοι»
Σάρτρ.

«Αν ο Αλλάχ το είχε θελήσει, θα σ'έφτιαχνε για να ζεις με τους άλλους
και να ζεις στην κοινότητα. Όμως ο Αλλάχ σ'έκανε διαφορετικό και σ'έκανε όπως
είσαι..»
Κοράνι.

«Είναι ο φόβος σου αυτό που φοβάμαι»
Σαίξπηρ.

Πρόσωπα:

Ντανιέλ- 40 ετών
Βικτόρια- 30 ετών.

Σκηνή:

Μια πολυτελής και καλόγουστη τραπεζαρία.

1

Απόψε.

ΑΚΟΥΓΕΤΑΙ ΕΝΑ ΠΑΙΔΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ. ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΕΙΝΙΑ ΤΟ “TWINKLE TWINKLE LITTLE STAR”. Η ΣΚΗΝΗ ΦΩΤΙΖΕΤΑΙ ΑΡΓΑ ΚΑΙ ΒΛΕΠΟΥΜΕ ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ. ΚΑΝΑΠΕΣ ΜΕ ΜΑΞΙΛΑΡΙΑ, ΕΝΑ ΤΗΛΕΣΚΟΠΙΟ, ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΜΠΑΡ. Η ΒΙΚΤΟΡΙΑ ΚΡΑΤΑ ΜΙΑ ΘΕΡΜΟΦΟΡΑ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΚΑΙ ΕΧΕΙ ΣΤΟ ΣΤΟΜΑ ΕΝΑ ΘΕΡΜΟΜΕΤΡΟ. Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΠΕΡΠΑΤΑ ΠΑΝΩ ΚΑΤΩ.

ΝΤΑΝΙΕΛ: Ήταν τρία. Ένα γαλάζιο και δυο κόκκινα

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Και τι συνέβη; τ' ακολούθησες;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Στην αρχή σταμάτησα για να βεβαιωθώ, γιατί κι εκείνα σταμάτησαν. Στον αυτοκινητόδρομο υπήρχε σκοτάδι και δεν ήταν δύσκολο να τα δει κανείς. Ήταν εκεί, δυο κόκκινα φώτα και ένα γαλάζιο, μετέωρα στον αέρα. Ξαφνικά έριξαν ένα φως προς τη γη. (Η ΒΙΚΤΟΡΙΑ ΒΓΆΖΕΙ ΤΟ ΘΕΡΜΟΜΕΤΡΟ ΑΠΟ ΤΟ ΣΤΟΜΑ) έτοιμη;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Όχι ακόμα. Τι χρώμα είχε αυτό το φως;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Κόκκινο. Ήταν σαν ένα φλας. Κατευθυνόταν στη γη.

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Όπως όταν παίρνουμε φωτογραφίες;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Έτσι ακριβώς. Σαν φωτογραφίες Φλας, φλας! Το έκαναν αυτό ίσαμε τρεις φορές, ίσως και τέσσερις. Έπειτα εξακολούθησαν την πτήση τους

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Και τ' ακολούθησες; (ΑΝΑΚΑΘΕΤΑΙ) Μην ξεχνάς ότι πρέπει να μείνεις μέσα μου για ένα διάστημα.

ΝΤΑΝΙΕΛ: Γιατί;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Για να δημιουργηθεί θερμότητα

ΝΤΑΝΙΕΛ: Έτσι πρέπει γιατί...

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Γιατί θέλουμε αγόρι. Σου το εξήγησα διακόσιες φορές.

ΝΤΑΝΙΕΛ: Το ξεχνάω

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ντανιέλ: είμαστε εδώ, αυτή τη στιγμή ακριβώς γι' αυτό. Και οι δυο την κοπνήσαμε απ' τη δουλειά γι' αυτό το λόγο. Αν δεν σε νοιάζει, το αφήνουμε στην τύχη κι ας βγει ότι βγει.

ΝΤΑΝΙΕΛ: Όχι, θέλω αγόρι

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Τότε πρέπει να περιμένουμε τη θερμοκρασία

ΝΤΑΝΙΕΛ: Που έμαθες όλη αυτή τη διαδικασία;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Μου τα έμαθε όλα η Μόνικα που είναι ένας άγγελος και έχει δυο αγόρια υπέροχα. Μη μου αντιμιλάς λοιπόν.

ΝΤΑΝΙΕΛ: (ΚΟΙΤΑΖΕΤΑΙ) εγώ είμαι εντάξει(ΔΕΙΧΝΕΙ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΑ ΣΚΕΛΙΑ ΤΟΥ) όπως βλέπεις

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ακόμα δεν είναι έτοιμο

ΝΤΑΝΙΕΛ: Τι κάνω στο μεταξύ;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: (ΒΑΖΕΙ ΤΗ ΘΕΡΜΟΦΟΡΑ) Συνέχισε την ιστορία με τα φώτα που είδες το βράδυ στον ουρανό. (ΞΑΝΑΒΑΖΕΙ ΣΤΟ ΣΤΟΜΑ ΤΟ ΘΕΡΜΟΜΕΤΡΟ)

ΝΤΑΝΙΕΛ: Τους ακολούθησα λοιπόν όσο μπορούσα. Μετά, το ένα πέταξε προς το άλλο ενώ το τρίτο έμεινε στην άκρη. Τελικά τα δυο κόκκινα που σχεδόν συγκρούστηκαν, πέταξαν ολόισια και απομακρύνθηκαν το ένα απ' το άλλο. Εξαφανίστηκαν στο άπειρο.

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Και το γαλάζιο τι απέγινε;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Το γαλάζιο έμεινε πίσω για μια στιγμή. Μετά εξαφανίστηκε κι αυτό στον ουρανό.

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Πως γίνεται να είδες αυτά τα κόκκινα φώτα στον ουρανό και να μη δεις το κόκκινο φανάρι;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Και το γαλάζιο

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Δεν υπάρχουν γαλάζια φανάρια

ΝΤΑΝΙΕΛ: Θα έχει κάποια σχέση με τον ουρανό.

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Μήπως οδηγείς αεροπλάνο;

NTANIEL: Είναι ο ουρανός.. Είναι όπως όταν βλέπεις ένα όραμα..

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Η παρθένος Μαρία

NTANIEL: Μη γίνεσαι ανόητη

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Αφού εσύ δεν πιστεύεις. Μου το έχεις πει τόσες φορές που μοιάζει πια σαν γαλλική ταινία

NTANIEL: Δεν θέλεις λοιπόν να σου διηγηθώ την ιστορία;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Εδώ που τα λέμε η παρθένος πάντα εμφανίζεται μέσα σ' ένα όραμα

NTANIEL: Ας το αφήσουμε για την ώρα. Θα δουλέψω με τους φακέλους μέχρι να..

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Δεν τα εξήγησες όλα αυτά στον τροχονόμο;

NTANIEL: Όχι, όχι όλα

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Τι του είπες ακριβώς;

NTANIEL: Ότι ήμουν ταραγμένος

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Και σε πίστεψε;

NTANIEL: Εσύ τι λες;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Είσαι δικηγόρος. Σίγουρα του το είπες.

NTANIEL: Ο αξιωματικός με αναγνώρισε

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Πώς να σ' αναγνωρίσει όταν σ' αυτή την πόλη δε βλέπεις άλλο από δικηγόρους και πλανόδιους μανάβηδες πράγμα που είναι σχεδόν το ίδιο σ' αυτή την περίπτωση

NTANIEL: Με αναγνώρισε, ήξερε ποιος ήμουν. Με είχε δει στην τηλεόραση. Μέχρι και αυτόγραφο μου ζήτησε

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Εδώ δεν αναγνωρίζουν εμένα που λέω κάθε μέρα τις ειδήσεις ντυμένη στα κόκκινα. Εσένα θα αναγνωρίσουν που εμφανίζεσαι μια φορά το χρόνο με κοστούμι και γκρίζα γραβάτα; Του είπες την αλήθεια.

NTANIEL: Ούτε εγώ ο ίδιος δε μπορώ να δώσω εξήγηση

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Εσύ που πάντα έχεις μια εξήγηση για το κάθε τι

ΝΤΑΝΙΕΛ: Τώρα μου τη σπας

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Αυτός που βλέπει ιπτάμενους δίσκους είσαι εσύ και μου λες ότι εγώ σου τη σπάω;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Σου μιλάω σοβαρά. Αλήθεια. Αν θέλεις σταματάμε εδώ.

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ωραία λοιπόν. Σε συνέλαβε η αστυνομία επειδή δεν είδες το γαλάζιο φανάρι. Πάμε παρακάτω.

ΝΤΑΝΙΕΛ: Και τότε με ρωτά ο αστυνομικός: (ΜΙΜΟΥΜΕΝΟΣ ΦΩΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ) «Δικηγόρε τι συμβαίνει;»

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Με τη φωνή του αστυνομικού είσαι και πολύ σέξυ

ΝΤΑΝΙΕΛ: Του λέω: «τίποτα» Μου απαντά: «γιατί ξεπεράσατε το όριο ταχύτητας;»

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ουάου! Τι φωνή!

ΝΤΑΝΙΕΛ: Βικτόρια, θα μ' αφήσεις να μιλήσω; είναι σοβαρό το ζήτημα

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Κι εγώ σοβαρά μιλάω αγάπη μου

ΝΤΑΝΙΕΛ: Του λέω λοιπόν: « Δεν το πρόσεξα» Και τον ρωτάω: «Με πόσα πήγαινα την ώρα;» «Εκατόν ογδόντα» μου απαντά

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Εσύ με εκατόν ογδόντα;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Εγώ ο Ντανιέλ Ραμίρες. Δικηγόρος επίτιμος στο Λονδίνο, ειδικός σύμβουλος στην εταιρία Blitzner and sons, με κοστούμι και γκριζα γραβάτα, οδηγούσα με 180 χιλιόμετρα. Δεν είναι απίστευτο;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Εντελώς. Είσαι αφηρημένος αλλά και δειλός

ΝΤΑΝΙΕΛ: Τότε του είπα του αξιωματικού: «Εγώ είναι αδύνατο να πηγαίνω με εκατόν ογδόντα. Δεν είμαι ο άνθρωπος που θα τρέχει με εκατόν ογδόντα. Εγώ τα κάνω πάνω μου όταν φθάνω τα ενενήντα. Να μη δω ένα κόκκινο φανάρι, εντάξει. Να μπω στο αντίθετο ρεύμα, ίσως. Να χτυπήσω κάποιον, κι αυτό μου έχει συμβεί. Αλλά να τρέχω αποκλείεται. Πρόκειται περί λάθους» Ο αξιωματικός τότε μου δείχνει ένα μηχάνημα που έλεγε με κόκκινα γράμματα: «180» Και τότε..

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Και τότε τι;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Τότε μου λέει: «Μπορείτε να μου πείτε τι κάνατε την ώρα που οδηγούσατε;»

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Τι έκανες λοιπόν;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Κατάλαβα ότι προσευχόμουν

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: (Η ΒΙΚΤΟΡΙΑ ΒΓΑΖΕΙ ΤΟ ΘΕΡΜΟΜΕΤΡΟ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΙΕΤΑΕΙ ΤΗ ΘΕΡΜΟΦΟΡΑ, Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΤΗΝ ΑΠΟΦΕΥΓΕΙ) Τι είπες;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Προσευχόμουν

ΒΙΚΤΟΡΙΑ (ΣΟΒΑΡΕΥΕΤΑΙ) Μα εσύ Ντανιέλ δεν πιστεύεις στο Θεό!

ΝΤΑΝΙΕΛ: Αυτό ακριβώς! Αυτό είναι το χειρότερο. Ότι δεν πιστεύω στο Θεό. Και να που βρέθηκα εκεί να προσεύχομαι

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Δεν πιστεύεις στο Θεό Ντανιέλ. Αυτό μου είπες εκατομμύρια φορές. Δεν πιστεύεις στο Θεό. Όταν παντρευτήκαμε έκανες ό,τι περνούσε απ' το χέρι σου για να μην παντρευτούμε με θρησκευτικό γάμο. Αν δεν σε υποχρέωνα μ' ένα ρεβόλβερ κι αν δεν ήταν ο πατέρας μου να απειλήσει ότι θα σε κάνει κομματάκια και θα σε πετάξει στο ποτάμι, θα με είχες παρατήσει. Είπες ότι δεχόσουν αν και δεν πίστευες. Και θυμάμαι ότι ο μπαμπάς σου είπε ότι του φθάνει που δέχεσαι. Ήταν η πρώτη φορά στη ζωή σου που πάτησες σε εκκλησία. Μέχρι που ρώτησες αν γίνεται διάλειμμα

ΝΤΑΝΙΕΛ: Βικτόρια, προσευχόμουν

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ε όχι, αφού ο Χριστός δεν είναι Θεός. Και όλα αυτά ότι δήθεν ο υιός και το άγιο πνεύμα είναι ένα και το αυτό, είναι εντελώς αδιανόητα. Οι παρθένες δε γεννούν, οι νεκροί δεν ανασταίνονται, ο ιερός μανδύας είναι ένα παραμύθι, η βίβλος είναι μια αντιγραφή του Ομήρου. Όλα είναι μια ιστορία για χαζούς. Τόσες φορές μου τα έλεγες αυτά που εγώ η σπουδαγμένη με καλόγριες και παπάδες, με έναν πατέρα πιο πιστό και από τον Άγιο Πέτρο, εγώ που δε λείπω από τη λειτουργία κάθε Κυριακή, άρχισα να αμφιβάλλω

ΝΤΑΝΙΕΛ: Και ξαφνικά βάλθηκα να προσεύχομαι

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Πολύ καλά. Ό,τι πεις εσύ. Εσύ είσαι ο δικηγόρος. Τώρα πες μου ένα πράγμα: το γιό μας, θα τον βαφτίσουμε ή όχι;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Μην αστειεύεσαι Βικτόρια, τα πράγματα είναι σοβαρά.

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ναι, το βλέπω γιατί μόλις άρχισες να μου κρεμάς τα συνηθισμένα σου μούτρα

ΝΤΑΝΙΕΛ: Προχωρούσα στο δρόμο και άξαφνα άρχισα τις προσευχές

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Είναι πολύ σημαντικό αυτό για μένα Ντανιέλ γιατί μια βάφτιση είναι σοβαρή υπόθεση. Θα έπρεπε ήδη να αρχίσω να το οργανώνω. Νονός ο Αδάμ, νονά η Μόνικα. Αυτό είναι ξεκάθαρο.

ΝΤΑΝΙΕΛ: Αλλά αφού ούτε καν..

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Πρόκειται για την πρώτη μετάληψη, αγάπη μου. Και ο κόσμος βάζει πάντοτε τα καλά του

ΝΤΑΝΙΕΛ: Το θέμα είναι ότι δεν πιστεύω. Ή δεν είχα δώσει προσοχή. Την ώρα που οδηγούσα, άρχισα να σκέπτομαι ότι πιθανώς δεν είμαστε μόνοι μας, ότι θα πρέπει να υπάρχουν και άλλα όντα στο διάστημα και ξαφνικά άρχισα να προσεύχομαι.

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Και τι έκανες με τον αξιωματικό της τροχαίας; Τον έστειλες στη φυλακή επειδή σε ζάλισε στις ερωτήσεις;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Μου έδωσε το χέρι και με άφησε να φύγω

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Σου έδωσε το χέρι; Δυο χέρια μέσα σε μια εβδομάδα σου έχει δώσει ένας αξιωματικός. Μας κάνουν τέσσερα σ' ένα μήνα αγάπη μου. Θα σου πάρουν την άδεια οδήγησης στο τέλος αν συνεχίσεις να δίνεις χαρωπά το χέρι σε όποιον αξιωματικό κάνει το λάθος να σου ζητήσει αυτόγραφο

ΝΤΑΝΙΕΛ: Είναι ο ουρανός.. κάτι μου κάνει ο ουρανός

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Για την ώρα το καλύτερο είναι μην παίρνεις τα φανάρια για γιορτινά φώτα (ΕΞΕΤΑΖΕΙ ΤΟ ΘΕΡΜΟΜΕΤΡΟ) Είναι σχεδόν έτοιμο. (ΣΤΟΝ ΝΤΑΝΙΕΛ) Γιατί, συγχώρεσε με αλλά οι δικαιολογίες σου είναι εντελώς παιδιάστικες

ΝΤΑΝΙΕΛ: Δεν είμαι εγώ αυτός που θέλει να κάνει σεξ με ένα θερμόμετρο και μια θερμοφόρα

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Εγώ πιστεύω. Αυτό είναι επιστήμη. Και υπάρχει ένας ξεκάθαρος στόχος: Ένα αγόρι

ΝΤΑΝΙΕΛ: Είδα αντικείμενα στον ουρανό. Χρωματιστά. Εσύ είσαι αυτή που δεν πιστεύει

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Εγώ πιστεύω τα πάντα, καλέ μου. Το να διαβάζεις τα νέα σε κάνει πιστό. Πιστεύεις τα πάντα, πρέπει να πιστέψεις τα πάντα. Αν και απ' όσα ακούω και λέω δεν πιστεύω τίποτα και απ' όσα βλέπω πιστεύω τα μισά. Μέχρι που λένε ότι εμείς των ειδήσεων είμαστε οι καλύτεροι ηθοποιοί που υπάρχουν στην τηλεόραση. (Η ΘΕΡΜΟΦΟΡΑ) Ουφ, αυτό καίει. (ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ) Καλύτερα λοιπόν να βαφτίσουμε το παιδί και να δώσουμε εξωγήινο όνομα. Χριστιανικό αλλά εξωγήινο. Θα υπάρχει κανένα καλό όνομα. Και από δω και στο εξής θα έρχεσαι μαζί μου στην εκκλησία κάθε Κυριακή. Το τι μούτρα θα κάνει η μαμά σου! Σκέψου τον παπά και το

παπαδοπαίδι και τη χορωδία και όλους αυτούς τους γενειοφόρους στα βιτρώ και στις τοιχογραφίες! (ΚΟΙΤΑΖΟΝΤΑΣ ΤΟ ΘΕΡΜΟΜΕΤΡΟ) Ένα λεπτό ακόμα. Και μετά δεν πρόκειται ν' αρχίσεις πάλι να μου αραδιάζεις ιστορίες για εξωγήινους ούτε για το Θεό που έπειτα-

ΝΤΑΝΙΕΛ: Μάλλον θα `πρεπε ν' αρχίσω να πηγαίνω στην εκκλησία. Ο Αδάμ και η γυναίκα του πηγαίνουν διαρκώς..

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Αρχίζω να αναρριγώ. Αλλά μετά το θερμόμετρο δε σηκώνεται ούτε το άλλο σηκώνεται και άντε πάλι να περιμένουμε ως τον επόμενο μήνα

Ντανιέλ: Εγώ είμαι «σηκωμένος»

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Με όλη αυτή τη συζήτηση περί Θείου μπορείς και σημαδεύεις τον ουρανό; Για να δω... (ΤΟΝ ΨΑΧΟΥΛΕΥΕΙ ΜΕ ΤΟ ΧΕΡΙ. ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΙΤΑΙ) Αχ, Θεέ μου! Βλέπεις πόσο πιστοί είμαστε σ' αυτό το σπίτι; (Η ΒΙΚΤΟΡΙΑ ΒΓΑΖΕΙ ΤΑ ΕΣΩΡΟΥΧΑ ΤΗΣ ΑΛΛΑ ΜΕΝΕΙ ΜΕ ΤΟ ΦΑΝΕΛΑΚΙ ΤΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΘΕΡΜΟΜΕΤΡΟ) Μπορούμε να αρχίσουμε με τα προκαταρκτικά πριν τη λειτουργία; (ΧΑΙΔΕΥΕΙ ΤΟΝ ΝΤΑΝΙΕΛ) Δε μου διαβάζεις καμιά κατήχηση;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Νομίζεις ότι ο Θεός έχει σχέση με τους ιπτάμενους δίσκους;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ο Θεός είναι αγάπη γαλαξιακή, darling. Προσπάθησε μόνο να μη σε πάρουν χαμπάρι στο γραφείο γιατί θα σου κολλήσουν τη ρετσίνα του τρελού. Και εσύ είσαι ο μόνος λογικός που έχει απομείνει εκεί. Τουλάχιστον ο μόνος που δεν έχει Πάρκινσον.

ΝΤΑΝΙΕΛ: Και τι γίνεται με την ιδέα του να κάνουμε παιδί;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Αυτό άφησε το σε μένα που είμαι γήινη, που είμαι μια αγία όλο φωτιά και λαύρα

(ΧΑΛΑΡΩΝΟΝΤΑΣ Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΑΡΧΙΖΕΙ ΝΑ ΚΑΤΕΒΑΖΕΙ ΤΟ ΥΠΟΛΟΙΠΟ ΠΑΝΤΕΛΟΝΙ ΤΟΥ ΚΑΙ ΒΓΖΕΙ ΤΟ ΠΟΥΚΑΜΙΣΟ. Η ΒΙΚΤΟΡΙΑ ΤΟΝ ΦΙΛΑ ΠΑΘΙΑΣΜΕΝΑ ΠΑΙΡΝΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ. ΕΚΕΙΝΗ ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ΧΤΥΠΑ Η ΠΟΡΤΑ. ΚΟΙΤΑΖΟΝΤΑΙ ΜΕΤΑΞΥ ΤΟΥΣ)

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Μάτι που έχει ο κόσμος!

ΝΤΑΝΙΕΛ: Ποιος να ` ναι;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Συνεχίζουμε και ας χτυπά όσο θέλει η πόρτα

ΝΤΑΝΙΕΛ: Η μουσική ακούγεται

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Και λοιπόν;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Ξέρουν ότι είμαστε μέσα

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Εγώ θέλω ένα γιό!

ΝΤΑΝΙΕΛ: Και η πόρτα;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ας μείνει εκεί. Στο κάτω κάτω είναι μια πόρτα και αυτή ακριβώς είναι η θέση της και αυτή η δουλειά της (ΤΟΝ ΚΟΙΤΑ ΠΑΡΑΙΤΗΜΕΝΗ) πρέπει τώρα Ντανιέλ;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Θερμοκρασία;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Καίω ολόκληρη

(Η ΒΙΚΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΞΑΝΑΡΙΧΝΕΤΑΙ ΣΑΝ ΤΙΓΡΙΣ ΑΛΛΑ Η ΠΟΡΤΑ ΧΤΥΠΑ ΚΑΙ ΠΑΛΙ. Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΕΠΙΜΕΝΕΙ ΝΑ ΜΕΝΕΙ ΑΚΙΝΗΤΟΣ, ΜΟΙΑΖΕΙ ΝΑ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΣΥΝΕΧΙΣΕΙ ΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ. Η ΒΙΚΤΟΡΙΑ ΣΤΡΙΓΓΛΙΖΕΙ ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΑΡΑΤΑ)

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: (ΕΞΑΛΛΗ) Πήγαινε ν' ανοίξεις λοιπόν, γιατί εκεί θα μείνει αυτός ο δυστυχής μέχρι να γεράσω και να μη μπορώ πια να κάνω παιδιά!

(Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΠΗΓΑΙΝΕΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ. Η ΒΙΚΤΟΡΙΑ ΕΝΟΧΛΗΜΕΝΗ ΞΑΝΑΒΑΖΕΙ ΤΟ ΘΕΡΜΟΜΕΤΡΟ)

ΝΤΑΝΙΕΛ: Ποιος είναι;

ΦΩΝΗ: Ταχυδρομείο εξπρές

ΝΤΑΝΙΕΛ: Ταχυδρομείο; Για σένα θα είναι, από το κανάλι

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Εμένα δε μου στέλνει κανένας τίποτα σ' αυτό το σπίτι από τότε που έβαλαν το δελτίο το μεσημέρι και δεν το βλέπει πια κανείς

(Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΑΝΟΙΓΕΙ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ, ΜΙΛΑ ΜΕ ΤΟΝ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟ ΤΟΝ ΟΠΟΙΟ ΔΕΝ ΒΛΕΠΟΥΜΕ)

ΝΤΑΝΙΕΛ: Για σένα είναι, Βικτόρια

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Από ποιόν;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Είναι τεράστιο, Βικτόρια. Ένα μεγάλο πακέτο

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Θα είναι μάλλον ο πελαργός γιατί έτσι όπως πάμε..

ΝΤΑΝΙΕΛ: Πότε έχεις γενέθλια;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Σε δυο μήνες, μη μου το θυμίζεις, είναι χειρότερα

ΝΤΑΝΙΕΛ: Πρέπει να υπογράψεις

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ντανιέλ, πες στον κύριο του ταχυδρομείου ότι αν και είναι μέρα μεσημέρι, είμαι γυμνή και παθιασμένη, περιμένοντας έναν άντρα που θα βγάλει το θερμομέτρο του και θα μου πάρει τη θερμοκρασία γιατί θέλω να κάνω αγόρι

(Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΠΑΡΑΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΟ ΠΑΚΕΤΟ ΚΑΙ ΜΠΑΙΝΕΙ ΣΤΟ ΣΑΛΟΝΙ, ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΟΥΤΑ ΣΧΕΤΙΚΑ ΒΑΡΙΑ, ΔΕΜΕΝΗ ΜΕ ΣΠΑΓΚΟΥΣ)

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Για κοίτα! Ακόμα έχω 38.5 (ΔΕΝ ΒΛΕΠΕΙ ΤΗΝ ΚΟΥΤΑ)
Άφησε το εκεί που βρίσκεται και το κοιτάμε αργότερα. Αν συνεχίσω να περιμένω θα ανεβάσω πυρετό. Έλα, έλα.. κάνε τη φωνή του αξιωματικού της τροχαίας και άσε μου μια κλήση στο παρμπρίζ

ΝΤΑΝΙΕΛ: Βικτόρια, το κουτί..

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Εγώ είμαι έτοιμη! Έλα, ας κάνουμε ένα παιδί!

ΝΤΑΝΙΕΛ: Το στέλνει το FBI!

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Το ποιο;

ΝΤΑΝΙΕΛ: FBI, εδώ λέει FBI

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Η αστυνομία;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Έτσι φαίνεται. Το FBI

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Λάθος θα είναι

ΝΤΑΝΙΕΛ: Γράφει το όνομα και το πατρικό σου

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Θα πρόκειται για άλλη Βικτόρια ντε Μπλασίς

ΝΤΑΝΙΕΛ: Μα είναι η δική μας διεύθυνση. Τι μπορεί να σου στέλνει εσένα το FBI;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Δεν έχω ιδέα. Τίποτα. Τι ξέρω εγώ απ' αυτά; Ουδέποτε είχα σχέση μαζί τους (ΣΗΚΩΝΕΤΑΙ, ΠΑΕΙ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΑΚΕΤΟ) Αυτοί οι τύποι δεν μου αρέσουν καν. Μήπως είναι καμιά απ' αυτές τις προσφορές του εμπορικού κέντρου; Χθες ζήτησαν τη διεύθυνση μου για κάτι σχετικό με το ίντερνετ και εγώ τους την έδωσα νομίζοντας ότι..

ΝΤΑΝΙΕΛ: Ομοσπονδιακό γραφείο ερευνών. Κτίριο Έντγκαρ Χούβερ, Ουάσινγκτον. Και είναι για σένα.

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ε δεν ξέρω πια τίποτα, τι θέλεις να κάνω;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Ας το ανοίξουμε

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Και αν έχει γίνει κάποιο λάθος;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Το επιστρέφουμε και ξεμπερδεύουμε. Άνοιξε το

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Καλύτερα μετά. Τώρα ας επιστρέψουμε στο θέμα του παιδιού. Έχω 38.7. Δε θέλω να μου κατεβάσει το FBI τη θερμοκρασία. Άντε, έλα. Να το κάνουμε τώρα και μετά βλέπουμε τι μας έχει στείλει το «κτίριο Έντγκαρ Χούβερ» για δώρο (Τραβάει τον Ντανιέλ ως την κρεβατοκάμαρα και αρχίζουν να φιλιούνται. (Η ΒΙΚΤΟΡΙΑ ΜΕ ΣΟΒΑΡΟ ΥΦΟΣ) Ναι, αγάπη μου, έλα... δώστο μου, δώστο μου (ΞΑΦΝΙΚΑ ΜΕΝΟΥΝ ΑΚΙΝΗΤΟΙ. ΠΑΥΣΗ)

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Τι είναι πάλι;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Το κουτί

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Τι σου κάνει;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Μας κοιτάζει

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Το κουτί δεν έχει μάτια

ΝΤΑΝΙΕΛ: Ναι αλλά είναι εκεί

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Δηλαδή μέχρι να μάθουμε τι περιέχει αυτό το κουτί δε λειτουργεί τίποτα στο νότιο ημισφαίριο;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Βικτόρια δε μπορώ να συγκεντρωθώ

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Είναι απλώς ένα κουτί!

ΝΤΑΝΙΕΛ: Που το στέλνει το FBI!

ΒΙΚΤΟΡΙΑ : και εγώ τι δουλειά έχω να παραλαμβάνω πακέτα από το FBI την ώρα που είμαι έτοιμη να κάνω σεξ με τον άντρα μου;

(Η ΒΙΚΤΟΡΙΑ ΝΕΥΡΙΑΣΜΕΝΗ ΠΑΕΙ ΠΡΟΣ ΤΟ ΚΟΥΤΙ, ΣΧΕΔΟΝ ΓΥΜΝΗ. Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΒΑΖΕΙ ΤΟ ΠΑΝΤΕΛΟΝΙ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ. ΚΑΙ ΟΙ ΔΥΟ ΚΟΙΤΑΖΟΥΝ ΓΙΑ ΜΙΑ ΣΤΙΓΜΗ ΤΟ ΚΟΥΤΙ. ΜΕΤΑ, ΚΟΙΤΑΖΟΝΤΑΙ ΜΕΤΑΞΥ ΤΟΥΣ ΚΑΙ Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΚΑΝΕΙ ΕΝΑ ΝΟΗΜΑ ΣΑΝ ΝΑ ΛΕΕΙ «ΑΝΟΙΞΕ ΤΟ». Η

ΒΙΚΤΟΡΙΑ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙ ΝΑ ΤΟ ΑΝΟΙΞΕΙ ΑΛΛΑ ΔΕ ΜΠΟΡΕΙ. Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΤΡΕΧΕΙ ΠΡΟΣ ΕΝΑ ΤΡΑΠΕΖΙ, ΠΑΙΡΝΕΙ ΕΝΑ ΧΑΡΤΟΚΟΠΤΗ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΟΝ ΔΙΝΕΙ. ΕΚΕΙΝΗ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙ ΞΑΝΑ Ν' ΑΝΟΙΞΕΙ ΤΟ ΚΟΥΤΙ ΑΛΛΑ ΜΕ ΠΟΛΥ ΑΡΓΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ, ΕΚΕΙΝΟΣ ΑΝΥΠΟΜΟΝΟΣ, ΤΟ ΑΝΟΙΓΕΙ ΒΙΑΙΑ.

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Αν ήταν ζωντανό θα το θάβαμε μεσάνυχτα στον κήπο

Η ΚΟΥΤΑ ΜΕΝΕΙ ΑΝΟΙΧΤΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΝΩ ΠΛΕΥΡΑ. Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΠΑΡΑΜΕΡΙΖΕΙ ΓΙΑ ΝΑ ΜΠΟΡΕΣΕΙ Η ΒΙΚΤΟΡΙΑ ΝΑ ΨΑΞΕΙ. ΒΓΑΖΕΙ ΑΠΟ ΜΕΣΑ ΧΑΡΤΙΑ ΚΑΙ ΤΣΑΛΛΑΚΩΜΕΝΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ. ΞΑΦΝΙΚΑ ΒΡΙΣΚΕΙ ΚΑΤΙ

ΝΤΑΝΙΕΛ: Τι είναι αυτό;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Μια τσάντα

ΝΤΑΝΙΕΛ: Σου θυμίζει κάτι;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Υπάρχει ένα γράμμα (ΤΟ ΑΝΟΙΓΕΙ ΜΕ ΣΟΒΑΡΟΤΗΤΑ)
Ομοσπονδιακό γραφείο κ.λ.π κ.λ.π.. Αγαπητή Κυρία Ντε Μπλασίς.. λέει.. «Δεσποινίς Ντε Μπλασίς..» η τσάντα βρέθηκε από το αστυνομικό τμήμα της Νέας Υόρκης την.. του έτους.. ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ!

ΝΤΑΝΙΕΛ: Ορίστε;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Πριν δέκα χρόνια!

ΝΤΑΝΙΕΛ: Πριν δέκα χρόνια;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ (ΔΙΑΒΑΖΕΙ) «Σύμφωνα με την αναφορά της κλοπής σταλμένη σε μας την τάδε ημερομηνία και σύμφωνα με τον κανονισμό 2346-B σας την παραδίδουμε..»

ΝΤΑΝΙΕΛ: (ΕΞΕΤΑΖΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΤΣΑΝΤΑ) ξέρεις τι είναι αυτό;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Δεν έχω την παραμικρή ιδέα

ΝΤΑΝΙΕΛ: Έχει μια ταυτότητα. Είναι δική σου με μια διεύθυνση στη Νέα Υόρκη

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Εγώ.. Νέα Υόρκη; (ΘΥΜΑΤΑΙ) α, βέβαια! (ΓΕΛΑΕΙ) Αυτό ήταν πριν από δέκα χρόνια. Στη Νέα Υόρκη. Τώρα θυμήθηκα. Στα νιάτα μου έζησα στη Νέα Υόρκη. Ταξίδεψα με το μετρό προς το αεροδρόμιο Νιούαρκ και είχα χαθεί. Κάποια στιγμή που το μετρό σταμάτησε, βγήκα γρήγορα για να πάρω ένα χάρτη των σταθμών και άφησα την τσάντα μέσα στο βαγόνι. Την ώρα που επέστρεφα, οι πόρτες έκλεισαν μπροστά μου και το τραίνο έφυγε

ΝΤΑΝΙΕΛ Και έχασες την τσάντα

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ακριβώς. Τηλεφώνησα σ'όλο τον κόσμο αλλά κανείς δε μπορούσε να με βοηθήσει. Έψαξαν και ξανάψαξαν. Έμεινα στη Νέα Υόρκη άλλες δυο νύχτες ελπίζοντας ότι θα ξαναβρώ την τσάντα μου. Μου είπαν ότι αν η τσάντα είχε μείνει στο τραίνο θα μου την έστελναν σπίτι. Εγώ ήμουν βέβαιη ότι κάποιος θα την είχε κλέψει

ΝΤΑΝΙΕΛ: Φαίνεται λοιπόν ότι βρέθηκε

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ!

ΝΤΑΝΙΕΛ: (ΚΟΙΤΑΖΕΙ ΜΙΑ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΤΣΑΝΤΑ) για δεσ πως είσαι σε αυτή τη φωτογραφία!

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ήμουν δεκαοκτώ χρονών.

ΝΤΑΝΙΕΛ: Μοιάζεις παράξενη

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Πως δηλαδή;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Σαν Χίπισσα

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Όχι, δεν έχουν περάσει δέκα αλλά δώδεκα χρόνια, τώρα που το βλέπω. Και κοίτα. Είμαι το ίδιο όμορφη. (ΑΦΗΝΕΙ ΤΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ) Έλα, ας ξαναγυρίσουμε στα δικά μας. Το κουτί το ανοίξαμε, ξέρουμε πια τι έχει μέσα, τώρα ας βάλουμε μπρος για το παιδί

ΝΤΑΝΙΕΛ: Τι δουλειά είχες στη Νέα Υόρκη;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Τι;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Ποτέ δεν μου είπες το παραμικρό για κείνη την εποχή. Τι πήγες να κάνεις εκεί δεκαοκτώ χρονών;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Που να θυμάμαι, Ντανιέλ; Πέρασαν δώδεκα χρόνια. Δεν ξέρω, κάποια πρόσκληση, φίλοι. Α, ναι, τώρα θυμήθηκα! Κάποιοι φίλοι είχαν ένα σπίτι κοντά στο πανεπιστήμιο Κολούμπια. Ιστορίες φοιτητών. Πάρτυ, συναυλίες, οι φίλοι, οι φίλες

ΝΤΑΝΙΕΛ: Οι γκόμενοι

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Η Νέα Υόρκη είναι τρελή πόλη, την ξέρεις

ΝΤΑΝΙΕΛ: Όχι, δεν την ξέρω καθόλου

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Εκείνη την εποχή λάτρευα τα ταξίδια. (ΚΟΙΤΑΖΕΙ ΞΑΝΑ ΤΗΝ ΤΣΑΝΤΑ) Είναι απίστευτο. Λες να βρίσκονται όλα μέσα;

ΝΤΑΝΙΕΛ Τι είχες;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Πριν από δώδεκα χρόνια! (ΓΕΛΑΕΙ) Αχ, δεν ξέρω. Κασέτες σίγουρα. Πάντα με κασέτες τριγυρνούσα, με μουσική, φωτογραφίες, μου άρεσε να τραβάω φωτογραφίες

ΝΤΑΝΙΕΛ: Όταν κοιτάζουμε πράγματα απ' το παρελθόν, μοιάζουμε με άλλους, μοιάζουμε πάντα καλύτεροι

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Με τα χρόνια σιγά-σιγά χάνουμε αυτό που είχαμε.. Για να δω.. Θυμάμαι ότι είχα αγοράσει μια φωτογραφική μηχανή, αυτό το θυμάμαι πεντακάθαρα. Πανάκριβη. Μια Κάνον. Έβγαζα πολύ ωραίες φωτογραφίες και ήθελα να γίνω φωτογράφος.. Η απώλεια της μηχανής ήταν αυτό που με πόνεσε περισσότερο γιατί εκείνα τα χρόνια αυτά τα πράγματα ήταν πολύ ακριβά. Νομίζω ότι είχε κοστίσει 1500 δολάρια. Με τους φακούς και όλα. Ήταν δώρο του μπαμπά.

ΝΤΑΝΙΕΛ: Λες να είναι εδώ η μηχανή;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Σίγουρα την έκλεψαν. Είχα και τετράδια, βιβλία. Οικογενειακά δώρα. Και ένα αγαλματάκι της ελευθερίας απ' αυτά που πουλάνε σχεδόν τζάμπα στην Τάιμς Σκουέρ

ΝΤΑΝΙΕΛ: Όταν σε γνώρισα είχες ένα πολύ επαγγελματικό άλμπουμ γεμάτο με πανέμορφες φωτογραφίες.. Μαδρίτη..

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Μαδρίτη, Παρίσι, Ελλάδα.

ΝΤΑΝΙΕΛ: Ταξίδευες πολύ

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Συνέχεια. Είχα καταπληκτικές φωτογραφίες από Ελλάδα, Τουρκία, Μαρόκο, Λονδίνο, Μόσχα.

ΝΤΑΝΙΕΛ: Και τι συνέβη;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ήμουν αλλιώτικη.. Έλα, πάμε να πιάσουμε παιδί

ΝΤΑΝΙΕΛ: (ΔΕΙΧΝΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΤΣΑΝΤΑ) Να την ανοίξουμε;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Τώρα;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Κάτι έχει μέσα

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ας το αφήσουμε για..

(Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΤΗΣ ΞΑΝΑΔΕΙΧΝΕΙ ΤΟ ΧΑΡΤΟΚΟΠΤΗ ΚΑΙ ΑΥΤΗ ΜΕ ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ ΔΥΣΑΡΕΣΚΕΙΑΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙ ΝΑ ΤΟΝ ΚΑΝΕΙ ΝΑ

ΚΑΤΑΛΑΒΕΙ ΟΤΙ Η ΣΤΙΓΜΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΑΛΛΗΛΗ. Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΕΠΙΜΕΝΕΙ ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΗ, ΕΝΟΧΛΗΜΕΝΗ ΚΑΙ ΚΑΠΩΣ ΦΟΒΙΣΜΕΝΗ, ΥΠΟΧΩΡΕΙ. ΚΑΙ ΟΙ ΔΥΟ ΜΑΖΙ, ΚΟΒΟΥΝ ΤΟΥΣ ΣΠΑΓΚΟΥΣ)

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Να το λες και να μην το πιστεύεις. Η τσάντα χαμένη για δώδεκα χρόνια και μια μέρα μου τη φέρνει το FBI στην πόρτα μου

ΝΤΑΝΙΕΛ: Είναι δεμένο γερά

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Λες και κάθε χρόνος του πρόσθετε έναν επιπλέον κόμπο

ΝΤΑΝΙΕΛ: Για να μην ξεφύγουν οι αναμνήσεις

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Μπορεί και να έχουν κλαπεί. Τα έχουν κλέψει όλα, θα το δεις.

ΝΤΑΝΙΕΛ: (ΑΝΟΙΓΕΙ ΤΕΛΙΚΑ ΤΗΝ ΤΣΑΝΤΑ) Επιτέλους

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Άσε να δω, άσε να δω

ΝΤΑΝΙΕΛ: Όλη δικιά σου

(Η ΒΙΚΤΟΡΙΑ ΑΝΟΙΓΕΙ ΤΗΝ ΤΣΑΝΤΑ. ΕΙΝΑΙ ΟΛΟΦΑΝΕΡΟ ΟΤΙ ΜΥΡΙΖΕΙ ΑΣΧΗΜΑ. ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΠΡΑΓΜΑ ΠΟΥ ΒΓΑΖΕΙ ΕΙΝΑΙ ΕΣΩΡΟΥΧΑ, ΠΟΛΥ ΤΣΑΛΑΚΩΜΕΝΑ ΚΑΙ ΕΜΦΑΝΩΣ ΒΡΩΜΙΚΑ. Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΓΕΛΑΕΙ)

ΝΤΑΝΙΕΛ: Έχωνες τα βρώμικα εσώρουχα μέσα στην ταξιδιωτική τσάντα!

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Μη με ρωτάς, δεν το θυμάμαι

ΝΤΑΝΙΕΛ: Τι ελεεινό πράγμα, Βικτόρια!

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ήταν πριν δώδεκα χρόνια, χαζέ!

ΝΤΑΝΙΕΛ: Πάλι καλά που τότε δεν γνωριζόμασταν.. τι άλλο έχει εκεί μέσα;
(Η ΒΙΚΤΟΡΙΑ ΒΓΑΖΕΙ ΑΠΟ ΜΕΣΑ ΕΝΑ ΑΓΑΛΜΑ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ) Και τι ωραίο γούστο που είχες, αγάπη μου!

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ούτε γούστο ούτε χρήματα, έτσι είναι συνήθως οι νέοι
(ΒΓΑΖΕΙ ΕΝΑ ΒΡΩΜΙΚΟ ΜΠΛΟΥ ΤΖΙΝ. ΠΗΔΑΕΙ ΑΠΟ ΤΗ ΧΑΡΑ ΤΗΣ)
(ΦΩΝΑΖΟΝΤΑΣ) Αχ, αυτό το παντελόνι το λάτρευα! Αυτό φορούσα πάντοτε όταν βρισκόμουν μέσα στα τραίνα, όταν κοιμόμουν σε σταθμούς, όταν τριγύριζα με αυτή την τσάντα στους ώμους.. που μου την είχε χαρίσει ένας Ρώσος

ΝΤΑΝΙΕΛ: Ένας Ρώσος εραστής;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Τι εραστής και κουραφέξαλα. Ήμουν δεκαοχτώ χρονών. Μια κοπέλα στα δεκαοχτώ δεν έχει εραστές, αυτό που έχει είναι φίλοι, άνθρωποι στοργικοί, παιδιά που γελάς μαζί τους για σαχλαμάρες. (ΚΟΙΤΑΖΕΙ ΠΕΡΗΦΑΝΗ ΤΟ ΜΠΛΟΥ ΤΖΙΝ)
Πρόσεξες το μέγεθος; Δεν ξέρεις τι ήμουν εκείνη την εποχή

ΝΤΑΝΙΕΛ: Μια ραχιτική υποσιτισμένη και ανορεξική που φορούσε ρούχα για παιδιά.
Όλα αυτά είναι λιγάκι αρρωστημένα, το ξέρεις;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ήταν δικό μου

ΝΤΑΝΙΕΛ: Εδώ μέσα δε χωράει κανένας, αγάπη μου

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Δε φαντάζεσαι πως τονίζοταν ο κώλος μου

ΝΤΑΝΙΕΛ: Φόρεσε το σήμερα το βράδυ

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Γιατί δεν το φοράς εσύ;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Σίγουρα θα μου πάει καλύτερα

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Έχεις καλύτερο κώλο

ΝΤΑΝΙΕΛ: Ναι αλλά ο δικός σου είναι εγγυημένος από το FBI

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Και τον χάνεις

ΝΤΑΝΙΕΛ: Αυτός ο κώλος είναι δικός μου και δεν τον χάνω. Θα τον φυλάξω

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Σαν πούρο Αβάνας ή σαν ένα καλό κρασί

ΝΤΑΝΙΕΛ: Για να δούμε. Τι άλλο υπάρχει ακόμα;

(Η ΒΙΚΤΟΡΙΑ ΨΑΧΝΕΙ ΚΑΙ ΒΓΑΖΕΙ ΜΙΑ ΧΑΡΟΥΜΕΝΗ ΦΩΝΗ. ΒΡΙΣΚΕΙ ΕΝΑ ΜΑΛΛΙΑΡΟ, ΨΕΥΤΙΚΟ ΖΩΑΚΙ ΣΕ ΠΟΛΥ ΚΑΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ)

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Τζώρτζια!

ΝΤΑΝΙΕΛ: Τι θα πει Τζώρτζια;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Είναι η σκυλίτσα μου η Τζώρτζια

ΝΤΑΝΙΕΛ: Εμένα μου μοιάζει περισσότερο σαν αρουραίος που μόλις ξεπήδησε απ' τους υπονόμους

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Είναι τόσο όμορφη και την είχα χάσει...

ΝΤΑΝΙΕΛ: Δώρο από την πρώτη σου αγάπη;

(ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΩΝ ΕΠΟΜΕΝΩΝ ΦΡΑΣΕΩΝ, Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΒΓΑΖΕΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΣΑΝΤΑ. ΚΙ ΑΛΛΑ ΒΡΩΜΙΚΑ ΡΟΥΧΑ, ΔΙΑΦΟΡΑ ΤΑΞΙΔΙΩΤΙΚΑ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΑ, ΚΑΡΤ ΠΟΣΤΑΛ, ΣΥΝΕΡΓΑ ΜΑΚΙΓΙΑΖ, ΚΑΣΕΤΕΣ)

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: (ΚΑΝΕΙ ΤΗ «ΤΖΩΡΤΖΙΑ» ΝΑ ΗΧΗΣΕΙ, ΑΚΟΥΓΕΤΑΙ Ο ΤΟΝΟΣ ΚΑΠΟΙΟΥ ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ, ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ “TWINKLE TWINKLE LITTLE STAR”)

Τραγουδά ακόμα!

ΝΤΑΝΙΕΛ: Ένα βρώμικο και ελεεινό σκυλί που παίζει μουσική για διανοητικά καθυστερημένους

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Αυτό μου έκανε παρέα στην κούνια, αν θέλεις να ξέρεις. Μου το είχε χαρίσει ο μπαμπάς μου όταν ήμουν μικρή, ούτε που θυμάμαι πότε ακριβώς. Την είχα πάντοτε μαζί μου, δεν κοιμόμουν αν δεν την έπαιρνα αγκαλιά. Η «Τζώρτζια» σήμαινε για μένα τόσα πολλά που για καιρό το όνομα της ήταν για μένα συνώνυμο του ύπνου. Ο μπαμπάς μου έλεγε «Βικτορίτα, είναι η ώρα της Τζώρτζια» κι εγώ έτρεχα χαρούμενη κατευθείαν στο κρεβάτι, ν' ακούσω το (ΤΡΑΓΟΥΔΑΕΙ) “Twinkle twinkle little star”

ΝΤΑΝΙΕΛ: Αν μ' όλα αυτά προσπαθείς να μου πεις ότι θα κοιμηθούμε μαζί της, πρέπει να ξέρεις ότι χρειάζεται τουλάχιστον ένα μπάνιο

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ξέρεις ότι ήταν η φανταστική μου φίλη;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Στα 18 σου! Ζητείται ψυχίατρος με κλούβα. Κατ' οίκον εξυπηρέτηση. Τον ζητά απελπισμένη ασθενής. Ή να τηλεφωνήσω μήπως, στο κυνοκομείο του δήμου; Έχω φίλους εκεί

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Είναι τόσο όμορφη η «Τζώρτζια» (ΜΙΛΑΕΙ ΜΙΜΟΥΜΕΝΗ ΤΗ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΗ ΤΗΣ ΦΙΛΗ) Μην του δίνεις σημασία, είναι δικηγόρος και ξέρεις πως μιλάνε αυτοί. Έχω τόσα να σου διηγηθώ! Κι εσύ σε μένα. Τι καλά που σε ξαναβρήκα. Ποτέ πια δεν θα σε αφήσω να χαθείς

ΝΤΑΝΙΕΛ: Αν αυτό σου απαντήσει, εγώ καλώ αμέσως την υπηρεσία ανεξήγητων φαινομένων του FBI. (ΒΡΙΣΚΕΙ ΚΑΤΙ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ) Βικτόρια δεν πρόκειται να το πιστέψεις
(Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΒΓΑΖΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΣΑΝΤΑ ΤΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ CANNON)

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Δε μπορεί

ΝΤΑΝΙΕΛ: Μοιάζει ανέπαφη

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Αδύνατον!

ΝΤΑΝΙΕΛ: Λιγάκι απαρχαιωμένη μεν, αλλά έχει καλούς φακούς. (ΤΗΝ ΕΞΕΤΑΖΕΙ)
Αυτό εξακολουθεί να είναι ακριβό. Εδώ έχουμε όλο το μηχανισμό. Τίποτα δεν έχει
σπάσει, όλα είναι μια χαρά.

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Άφησε με να δω

ΝΤΑΝΙΕΛ: Έχεις πάρει φωτογραφίες

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Δεν καταλαβαίνω

ΝΤΑΝΙΕΛ: Η μηχανή έχει 24 φωτογραφίες και έχεις πάρει 13

(Η ΒΙΚΤΟΡΙΑ ΤΟ ΕΞΕΤΑΖΕΙ, ΑΘΕΛΑ ΤΗΣ ΠΑΤΑΕΙ ΕΝΑ ΚΟΥΜΠΙ ΚΑΙ Η
ΜΗΧΑΝΗ ΑΡΧΙΖΕΙ ΝΑ ΚΑΝΕΙ ΘΟΡΥΒΟ)

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Άραγε να δουλεύει ακόμα η μπαταρία;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Χαλάς το φιλμ

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Έτσι νομίζεις;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Δεν είμαι χαζός

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Δεν το έκανα επίτηδες. Μη γίνεσαι παρανοϊκός

ΝΤΑΝΙΕΛ: Ξέρεις από μηχανές Βικτόρια. Δεν κάνεις τέτοια λάθη με μια
φωτογραφική μηχανή στα χέρια. (ΑΛΛΑ ΑΥΤΟΣ ΞΕΡΕΙ ΕΠΙΣΗΣ ΝΑ ΤΗ
ΧΕΙΡΙΣΤΕΙ. ΤΗΝ ΠΑΙΡΝΕΙ. ΤΗΝ ΑΝΟΙΓΕΙ. ΒΓΑΖΕΙ ΤΟ ΦΙΛΜ) Αναρωτιέμαι τι
σόνι φωτογραφίες έχεις εκεί μέσα

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Είναι κάτι που ανήκει στο παρελθόν

ΝΤΑΝΙΕΛ: Αύριο θα το στείλω για εμφάνιση

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Δεν έχει τίποτα..

ΝΤΑΝΙΕΛ: Αν δεν έχει τίποτα, τότε τι σε πειράζει;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Κάνε ό,τι θέλεις

(Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΒΓΑΖΕΙ ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΥΤΙ ΕΝΑ ΠΑΚΕΤΟ, ΜΟΙΑΖΕΙ ΜΕ
ΜΠΟΥΚΑΛΙ ΤΥΛΙΓΜΕΝΟ ΣΑΝ ΔΩΡΟ)

ΝΤΑΝΙΕΛ: Και αυτό;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ποιο;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Ένα δώρο

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Πρέπει να είναι για..

(Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΤΟ ΔΙΑΒΑΖΕΙ. Ο ΤΟΝΟΣ ΤΗΣ ΦΩΝΗΣ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΥΦΟΣ ΤΟΥ ΑΛΛΑΖΟΥΝ)

ΝΤΑΝΙΕΛ: Βικτόρια..

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ναι;

ΝΤΑΝΙΕΛ: (ΔΙΑΒΑΖΕΙ) «Για τη σύζυγο μου Βικτόρια, στα γενέθλια της. Χωρίς καμιά πικρία. Σ' αγαπώ. Ραμανί Πριάνκα.»

(Η ΒΙΚΤΟΡΙΑ ΜΕΝΕΙ ΕΜΒΡΟΝΤΗΤΗ)

Τι.. τι... τι είναι αυτό;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Εγώ..

ΝΤΑΝΙΕΛ: Η σύζυγος μου Βικτόρια! Εσύ;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ντανιέλ, αυτό ήταν.. ήταν για..

ΝΤΑΝΙΕΛ: Ποια Βικτόρια είναι αυτή; Είσαι εσύ; Ποιος είναι ο Ραμανί Πριάνκα;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Αυτός.. εγώ ήδη.. Υπήρχε άλλη Βικτόρια στο..

ΝΤΑΝΙΕΛ: Ήσουν παντρεμένη;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Είναι μια παλιά ιστορία

ΝΤΑΝΙΕΛ: Πριν δώδεκα χρόνια, το ξέρω. Ήσουν παντρεμένη;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ήταν στο...

ΝΤΑΝΙΕΛ: Ήσουν παντρεμένη;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ήμουν ένα κορίτσι που..

ΝΤΑΝΙΕΛ: Εξηγήσου

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ήταν πριν δώδεκα χρόνια, Ντανιέλ, πριν δώδεκα χρόνια

ΝΤΑΝΙΕΛ: Και τι συνέβη;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ήταν μια εφήμερη σχέση και δεν κράτησε, φυσικά

ΝΤΑΝΙΕΛ: Αλλά παντρεύτηκες;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Περίπου

ΝΤΑΝΙΕΛ: (ΕΚΡΗΓΝΥΤΑΙ) Τι πάει να πει περίπου; Παντρεύτηκες
ναι ή όχι, Βικτόρια;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: (ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΜΕΝΗ) Ναι, παντρεύτηκα

(Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΣΑΝ ΝΑ ΒΛΕΠΕΙ ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ)

Ποτέ δεν μου το είπες.. ποτέ, ποτέ..

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Επειδή συνέβη πριν από πολύ καιρό και μόλις που κράτησε μερικούς μήνες, Ντανιέλ. Εγώ ήμουν νέα και έκανα τρέλες... Αυτά τα πράγματα που κάνει κανείς όταν είναι νέος αλλά που δεν τα κάνουμε πια και.. Ζούσα στη Νέα Υόρκη και στην Ευρώπη και περνούσα τον καιρό μου στα τραίνα γνωρίζοντας τον κόσμο και ταξιδεύοντας πάνω στις σιδηροδρομικές γραμμές. Έβγαζα φωτογραφίες και ονειρευόμουν να γίνω φωτογράφος και τότε, μια μέρα.. Σχεδόν δεν το θυμάμαι καλά-καλά. Μια μέρα λοιπόν, παντρεύτηκα.

ΝΤΑΝΙΕΛ: Παντρεύτηκες!

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ναι, αλλά..

ΝΤΑΝΙΕΛ: Στην εκκλησία; (ΣΙΩΠΗ ΕΚΕΙΝΟΣ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΕΙ ΟΤΙ Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΑΦΑΤΙΚΗ). Δε μπορώ να το πιστέψω!

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Τι σημασία έχει; Ήταν μια ιστορία για παιδιά

ΝΤΑΝΙΕΛ: Και παντρεύτηκες για δεύτερη φορά στην εκκλησία μαζί μου!

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ούτε που θυμόμουν ότι είχα παντρευτεί και προηγουμένως!

ΝΤΑΝΙΕΛ: Μια μικρή αφηρημάδα!

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ήμουν απλώς..

ΝΤΑΝΙΕΛ: Μια λεπτομέρεια, ένα τόσο δα πραγματάκι, τίποτα το σπουδαίο

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Είναι ότι..

NTANIEL: Τυχαίνει απλώς, πράγματα τόσο ασήμαντα όπως αυτό.. ότι παντρεύτηκα στην εκκλησία με κάποιον Ραμανί, αυτά τα πράγματα τα ξεχνάει κανείς, είναι λογικό! Είναι σαν να ξεχνάμε απλώς να κατεβούμε στο σταθμό ενός τραίνου έτσι δεν είναι; Το όνομα; Ποιόν ενδιαφέρει το όνομα; Μωρέ μπράβο μυαλό! Ειλικρινά, Βικτόρια. Αυτό δε μπορεί να το πιστέψει κανείς... Στην εκκλησία!!

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Αλλά εσύ δεν πίστευες στο Θεό

NTANIEL: Κι έτσι σου φάνηκαν όλα μια χαρά!

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Σκέφθηκα ότι αφού έτσι κι αλλιώς δεν πίστευες δεν θα σε πείραζε

NTANIEL: Δηλαδή, το θυμόσουν ότι ήσουν ήδη παντρεμένη. Δεν είναι ότι το είχες ξεχάσει. Το σκέφθηκες και αποφάσισες να μου το κρύψεις

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ήταν ζήτημα δευτερολέπτων, το σκέφθηκα μέσα σε δευτερόλεπτα και όλα είχαν έτσι κι αλλιώς ήδη συμβεί και ο Θεός.. Θεέ μου, ο Θεός δεν έχει καμιά σχέση μαζί σου έτσι δεν είναι; Αυτό μου έλεγες πάντα, ότι δεν..

NTANIEL: Είπες ψέματα σε όλο τον κόσμο, στον παπά, στην οικογένεια σου, στον ΠΑΤΕΡΑ σου που έτσι και το μάθει θα πεθάνει για δεύτερη φορά. Κι εγώ είμαι ο μεγαλύτερος μαλάκας απ' όλους γιατί.. (ΤΗΝ ΚΟΙΤΑΖΕΙ ΕΝΤΡΟΜΟΣ) και το διαζύγιο; (ΠΑΥΣΗ)

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Το ποιο;

NTANIEL: Πότε πήρες διαζύγιο; (ΤΗΝ ΚΟΙΤΑΖΕΙ ΜΕ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΤΡΟΜΟ) Πήρες διαζύγιο, έτσι δεν είναι Βικτόρια; (ΕΚΕΙΝΗ ΧΑΜΗΛΩΝΕΙ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ) Δεν πήρες ποτέ διαζύγιο, Βικτόρια!

(Η ΒΙΚΤΟΡΙΑ, ΗΤΤΗΜΕΝΗ ΕΙΝΑΙ ΕΤΟΙΜΗ ΝΑ ΒΑΛΕΙ ΤΑ ΚΛΑΜΑΤΑ)

NTANIEL: Θεέ και Κύριε!!!

(Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΠΑΕΙ ΚΑΤΕΥΘΕΙΑΝ ΣΤΟ ΜΠΑΡ, ΣΕΡΒΙΡΕΤΑΙ ΚΑΙ ΠΙΝΕΙ ΕΝΑ ΓΕΜΑΤΟ ΠΟΤΗΡΙ ΟΥΙΣΚΙ. ΒΑΖΕΙ ΑΜΕΣΩΣ ΑΛΛΟ ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΑΛΛΟ ΚΙ

ΑΛΛΟ ΜΕΧΡΙ ΠΟΥ ΕΞΑΝΤΛΕΙΤΑΙ ΠΙΝΟΝΤΑΣ. ΤΟ ΑΦΗΝΕΙ ΚΑΙ ΗΡΕΜΕΙ
ΑΛΛΑ ΚΟΙΤΑΖΕΙ ΣΑΝ ΧΑΜΕΝΟΣ. Η ΒΙΚΤΟΡΙΑ ΣΗΚΩΝΕΤΑΙ
ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΑ, ΠΑΕΙ ΝΑ ΜΙΛΗΣΕΙ ΑΛΛΑ ΕΚΕΙΝΟΣ ΤΗ ΔΙΑΚΟΠΤΕΙ)

ΝΤΑΝΙΕΛ: Πες μου την αλήθεια

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Θα σου την πω

ΝΤΑΝΙΕΛ: Σε ό,τι σε ρωτήσω

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Σύμφωνα

ΝΤΑΝΙΕΛ: Τι είναι αυτό το δώρο;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ορίστε;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Το δώρο. Δεν το άνοιξες ποτέ;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Δεν πρόλαβα. Υποθέτω ωστόσο ότι είναι κρασί. Του άρεσε
να δωρίζει κρασί. Το θεωρούσε ακριβό δώρο. Όλοι μας
ψοφούσαμε από την πείνα εκείνη την εποχή

ΝΤΑΝΙΕΛ: Λέει « χωρίς καμιά πικρία». Είχατε τσακωθεί;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Εκείνη τη μέρα χωρίσαμε

ΝΤΑΝΙΕΛ: Τη μέρα με την τσάντα;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Εγώ άλλαξα σπίτι. Χωρίσαμε. Έριξα όλα μου τα πράγματα
σ' αυτή την τσάντα και έφυγα τρέχοντας. Αυτός με
σταμάτησε και μου έδωσε το δώρο. Δεν το άνοιξα. Έτρεξα
να προλάβω το μετρό

ΝΤΑΝΙΕΛ: Εκεί έχασες την τσάντα.. Και αυτός; Ποιος ήταν; Τι είδους
όνομα είναι αυτό.. Ραμίν;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ραμανί

ΝΤΑΝΙΕΛ: Τι όνομα είναι αυτό, ε;

(Η ΒΙΚΤΟΡΙΑ ΠΗΓΑΙΝΕΙ ΝΑ ΠΙΕΙ Ο.ΤΙ ΕΧΕΙ ΜΕΙΝΕΙ ΑΠΟ ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ
ΟΥΙΣΚΙ ΤΟΥ ΝΤΑΝΙΕΛ. ΞΑΦΝΙΚΑ ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΗΣ ΤΡΕΜΕΙ ΟΛΟΦΑΝΕΡΑ
ΠΑΙΡΝΕΙ ΤΗ «ΤΖΩΡΤΖΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑΖΕΙ. ΠΗΓΑΙΝΕΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ
ΤΣΑΝΤΑ. ΒΛΕΠΕΙ ΤΟ ΔΩΡΟ ΑΛΛΑ Η ΚΡΑΥΓΗ ΤΟΥ ΝΤΑΝΙΕΛ ΤΗΝ
ΕΠΑΝΑΦΕΡΕΙ ΣΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ)

ΝΤΑΝΙΕΛ: Πες μου!

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Πολύ καλά. Θα σου τα πω όλα, όσα μπορώ τέλος πάντων να θυμηθώ. (ΠΕΡΠΙΑΤΑ. ΠΑΕΙ ΚΑΙ ΚΑΘΕΤΑΙ ΔΙΠΛΑ ΤΟΥ)
Ο Ραμανί ήταν ένας νεαρός που γνώρισα σ' ένα μπαρ.
Ήταν από το Ιράν ή τη Συρία ίσως, ή μπορεί Σαουδάραβας,
δεν ξέρω

ΝΤΑΝΙΕΛ: Παντρεύτηκες με τη μουσουλμανική τελετουργία;
(ΕΚΕΙΝΗ ΑΝΑΚΑΘΕΤΑΙ ΚΑΝΟΝΤΑΣ ΜΙΑ ΓΚΡΙΜΑΤΣΑ)

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Βγήκαμε μαζί πολλές φορές. Ήμασταν μια παρέα φίλων. στους 6 μήνες περίπου, μου είπε: «Ας παντρευτούμε» κι εγώ σαν χαζή, το δέχθηκα. Δε μου φαινόταν και τίποτα σπουδαίο εκείνη την εποχή. Μείναμε μαζί μέχρι που σιγά-σιγά χωρίσαμε. Η μέρα που έχασα την ταξιδιωτική μου τσάντα ήταν η τελευταία μέρα που τον είδα.

ΝΤΑΝΙΕΛ: Ποτέ δε μιλήσατε για διαζύγιο;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Αν και δεν το πιστεύεις, ποτέ. Έφυγα από τη Νέα Υόρκη, Βρέθηκα στην Ευρώπη, ταξίδεψα σε ολόκληρο τον κόσμο.
Έκανα τη ζωή μου, άρχισα από την αρχή. Έγινα παρουσιάστρια των ειδήσεων κι έπειτα γνώρισα εσένα. Τότε άρχισα να ζω την τελευταία μου ζωή. Τη ζωή μαζί σου. Το σπιτικό μου, αυτό που είμαι.

ΝΤΑΝΙΕΛ: Έχεις αρχίσει ένα σωρό ζωές

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Όσες χρειάστηκαν για να γνωρίσω εσένα

ΝΤΑΝΙΕΛ: Τα λόγια σου είναι σαν μια φθηνή καρτ- ποστάλ. Ίσως τελικά αυτό να είσαι

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ντανιέλ, ποτέ σου δεν μου είχες μιλήσει έτσι

ΝΤΑΝΙΕΛ: Αισθάνομαι σαν ένα αεροπλάνο που πέφτει στο κενό. Σαν μια κούκλα.. τώρα τι κάνουμε; Αν δεν έχεις πάρει διαζύγιο, ο γάμος μας είναι άκυρος. Έχεις διαπράξει ένα αδίκημα και..

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Θα κάνουμε ό,τι είναι απαραίτητο. Ό,τι εσύ θέλεις. Ό,τι πιστεύεις σωστό

ΝΤΑΝΙΕΛ: Υπάρχει κάτι ακόμα μέσα σ' αυτή την τσάντα που μπορεί να μου αλλάξει τη ζωή;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ Δεν πιστεύω

ΝΤΑΝΙΕΛ: Πως γίνεται να μην μου είπες ποτέ τίποτα απ' αυτά; Είσαι τρελή; Είσαι τρελή Βικτόρια; Είσαι τρελή; Είσαι τρελή; Είσαι τρελή; Είσαι τρελή;

Είσαι τρελή; Είσαι τρελή; Είμαι εγώ τρελός; ε; είμαι τρελός; είμαι ένας τρελός; τι είμαι; ε; ε; Είσαι τρελή; Τρελάθηκες; Ποια στο διάβολο είσαι εσύ; Ποιος στο διάβολο είμαι εγώ; ε; Ποιος στο διάβολο είμαι;

(Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΠΑΕΙ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΚΑΙ ΚΟΙΤΑΖΕΙ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ. Η ΒΙΚΤΟΡΙΑ ΚΑΝΕΙ ΝΑ ΠΑΕΙ ΚΟΝΤΑ ΤΟΥ ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΤΟΛΜΑ. Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΣΚΕΠΑΖΕΙ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΟΥ ΜΕ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΛΛΑ ΕΠΕΙΤΑ ΑΠΟ ΜΙΑ ΣΥΝΤΟΜΗ ΠΑΥΣΗ ΡΙΧΝΕΤΑΙ ΠΑΝΩ ΣΤΗΝ ΤΣΑΝΤΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΟΔΟΠΑΤΑΕΙ ΜΕ ΛΥΣΣΑ ΜΕΧΡΙ ΠΟΥ ΚΟΥΡΑΖΕΤΑΙ. ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ ΣΤΟ ΟΥΙΣΚΙ ΤΟΥ ΚΑΙ ΠΙΝΕΙ ΑΚΟΜΑ ΛΙΓΟ. ΤΟΤΕ Η ΒΙΚΤΟΡΙΑ ΤΟΝ ΠΛΗΣΙΑΖΕΙ.

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Τώρα είναι πολύ σημαντικό να με ακούσεις, αλλά με ηρεμία. Πρώτα πρώτα: Σ' αγαπώ. Σε παντρεύτηκα. Θέλουμε να κάνουμε ένα παιδί. Μην ξεχνάς αυτές τις τρεις λεπτομέρειες. Θέλω να πω ότι.. ότι στ' αλήθεια.. Δεν τρέχει τίποτα. Δεν είναι σαν.. σαν να είχα κάποιον εραστή ή να ήθελα να έχω.. ούτε έχουμε χρεωκοπήσει, ούτε έχει συμβεί κάποια τραγωδία ή έχει πεθάνει κάποιος. Στην πραγματικότητα δεν έχει συμβεί τίποτα. Τίποτα απολύτως, δεν τρέχει τίποτα.

ΝΤΑΝΙΕΛ: Τίποτα..

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Τίποτα. Πήγα και παντρεύτηκα σαν μια χαζή όταν ήμουν χαζή και επειδή ήμουν χαζή νόμιζα ότι αυτά τα πράγματα δεν έχουν σημασία. Και επειδή ήμουν χαζή, κι ακόμα περισσότερο, δεν σου το είπα ποτέ, γιατί, εκτός απ' όλα τα άλλα το ξεχνούσα κιόλας. Σχεδόν πάντα. Και όταν το θυμόμουν, τα πράγματα είχαν ήδη τακτοποιηθεί ή ήταν έτοιμα να τακτοποιηθούν και δεν ήθελα να τα καθυστερήσω ούτε να μπλεχτώ σε ιστορίες. Αλήθεια πίστευα ότι όλο αυτό δεν είχε καμιά σημασία και ότι ποτέ μα ποτέ δεν θα το μάθαινες γιατί ήταν ένα πράγμα τόσο ασήμαντο, τόσο παιδικό που άξιζε να ξεχαστεί. Αυτό μόνο: να ξεχαστεί.(ΣΥΝΤΟΜΗ ΠΑΥΣΗ) Ίσως επειδή επρόκειτο για έναν μουσουλμανικό γάμο, σκέφτηκα ότι δεν ίσχυε, ίσως επειδή δεσμεύτηκα με έναν άντρα που καλά καλά δε γνώριζα και με τον οποίο μιλούσα σε άλλη γλώσσα, διαφορετική από τη δική μου, γι' αυτό λοιπόν, μου φαινόταν ότι δεν ίσχυε νομικά, ότι ήταν ασήμαντο, ότι ήταν σαν ένα παιχνίδι.

(Η ΒΙΚΤΟΡΙΑ ΑΦΗΝΕΙ ΤΗ «ΤΖΩΡΤΖΙΑ ΣΤΗΝ ΑΚΡΗ. ΣΤΕΚΕΤΑΙ ΜΕ ΘΑΡΡΟΣ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ ΝΤΑΝΙΕΛ)

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Αν πρόκειται να μου πεις ότι ο γάμος μας είναι άκυρος μόνο και μόνο επειδή παντρεύτηκα στα 18 μου, σε μια πόλη στην άκρη του κόσμου στην οποία ουδέποτε επέστρεψα, σε μια εκκλησία μυστήρια που ούτε εκκλησία δεν είναι, μ' έναν άντρα που καλά καλά ούτε το όνομα του δε θυμάμαι, και τον οποίο δεν ξαναείδα ποτέ, μόνο και μόνο επειδή έκανα έναν άλλο γάμο που δεν κράτησε πάνω από μερικούς μήνες, αν και πράγματι, δεν διαλύθηκε ποτέ επίσημα, τότε, νομίζω ότι πρέπει να λάβεις υπόψη σου άλλα πράγματα που..

ΝΤΑΝΙΕΛ: Βικτόρια, ξέρεις τι ζημιά μπορεί να μου κάνει αυτή η ιστορία; στο γραφείο, με τους πελάτες, στο ζήτημα της προαγωγής μου.. ξέρεις πόσο κόπο μου έχει κοστίσει;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Κανείς δεν πρόκειται να το μάθει. Εξάλλου θέλω να λάβεις υπόψη σου και άλλα πράγματα όπως.. Ότι είμαστε παντρεμένοι, πολύ παντρεμένοι. Ότι δεν καμιά διάθεση ν' αφήσω αυτό που έμαθες σήμερα, να μου χαλάσει το σπίτι ούτε να σου κάνει κακό. Αν πρέπει να παντρευτούμε για δεύτερη φορά, θα το κάνουμε. Αν δεν χρειάζεται να το κάνουμε, τότε το ξεχνάμε. Αν θέλεις να ταξιδέψω ως τη Νέα Υόρκη για να πάρω διαζύγιο, θα το κάνω. Αν επιθυμείς να ταξιδέψω στη Συρία, στο Ιράν, στην Ιαπωνία, στον Άρη, το κάνω αν είναι απαραίτητο. Αν πρέπει να σκοτώσω αυτόν τον τύπο για να μείνω χήρα, το κάνω! Αυτό είναι: ίσως να είμαι χήρα. Ίσως αυτός δεν υπάρχει πια ή ο νόμος μας έχει χωρίσει ή ζήτησε αυτός διαζύγιο ή κι εγώ δεν ξέρω τι άλλο. Ίσως όλα είναι νόμιμα αυτή τη στιγμή κι εμείς πνιγόμαστε σε μια κουταλιά νερό γεμάτη από ένα παρελθόν χωρίς σημασία.

(Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΚΟΙΤΑΖΕΙ ΤΗ ΜΗΧΑΝΗ ΚΑΙ ΤΟ ΦΙΛΜ. ΠΑΙΡΝΕΙ ΤΗΝ ΑΠΟΦΑΣΗ. ΒΓΑΖΕΙ ΕΝΑ ΖΕΥΓΑΡΙ ΚΛΕΙΔΙΑ, ΦΟΡΑΕΙ ΕΝΑ ΣΑΚΑΚΙ ΚΑΙ ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ ΝΑ ΒΓΕΙ)

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Για πού το `βαλες; Έχεις πει πολύ και δεν πρέπει να οδηγήσεις.. Που πας;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Πάω στο μηχάνημα της αυτόματης εμφάνισης

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ντανιέλ, αυτό δεν είναι απαραίτητο

ΝΤΑΝΙΕΛ: Σήμερα θα θυμηθούμε τα πάντα. Τώρα είναι η ώρα της αλήθειας.

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ας το αφήσουμε καλύτερα για αύριο

ΝΤΑΝΙΕΛ: Τι αύριο! Αυτό είναι υπόθεση δέκα λεπτών.
(ΠΡΙΝ ΦΥΓΕΙ ΡΙΧΝΕΙ ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΟ ΔΩΡΟ) Χωρίς πικρία

Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΒΓΑΙΝΕΙ ΒΡΟΝΤΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ. Η ΒΙΚΤΟΡΙΑ ΠΕΡΠΙΑΤΑ ΝΕΥΡΙΚΑ, ΠΑΙΡΝΕΙ ΤΗ ΤΖΩΡΤΖΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΕΤΑΕΙ ΣΤΟΝ ΤΟΙΧΟ)

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Σου είπα ότι δεν ήθελα να σε ξαναδώ ποτέ, καταραμένη σκύλα! (Η ΣΚΥΛΑ ΞΑΝΑΠΑΙΖΕΙ ΤΗ ΜΕΛΩΔΙΑ ΤΟΥ “TWINKLE TWINKLE”) Το μισώ αυτό το τραγούδι! Είναι καλύτερα λοιπόν να το βουλώσεις, σκατόσκυλο, αλλιώς σε ρίχνω μέσα στο μίξερ!
(Η ΤΖΩΡΤΖΙΑ, ΑΝΕΞΗΓΗΤΑ, ΣΤΑΜΑΤΑ ΝΑ ΗΧΕΙ. Η ΒΙΚΤΟΡΙΑ ΒΓΑΖΕΙ ΕΝΑ ΤΣΙΓΑΡΟ. ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΗΣ ΤΡΕΜΕΙ. ΣΥΓΚΡΑΤΕΙΤΑΙ. ΘΥΜΑΤΑΙ ΚΑΤΙ. ΞΑΝΑΠΑΙΡΝΕΙ ΤΗ «ΤΖΩΡΤΖΙΑ» ΚΑΙ ΨΑΧΝΕΙ ΚΑΤΙ ΜΕΣΑ ΤΗΣ. ΤΟ ΒΡΙΣΚΕΙ. ΤΗΣ ΑΝΟΙΓΕΙ ΜΙΑ ΘΗΚΗ ΚΑΙ ΒΓΑΖΕΙ ΕΝΑ ΧΑΡΤΙ. ΤΟ ΔΙΑΒΑΖΕΙ. «

4634545678» ΜΕΤΑ ΠΗΓΑΙΝΕΙ ΣΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ ΚΑΙ ΣΧΗΜΑΤΙΖΕΙ ΤΟΝ ΑΡΙΘΜΟ)

Εμπρός; Τηλεφωνικό κέντρο;
Θα μπορούσατε να μου πείτε τον κωδικό της Τεχεράνης;
Τι ποια Τεχεράνη! Η Τεχεράνη στο Ιράν.
Τι πάει να πει τι είναι το Ιράν; Χώρα είναι, ηλίθιε!

(ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ ΜΕΡΙΚΑ ΔΕΥΤΕΡΟΛΕΠΤΑ. ΣΗΜΕΙΩΝΕΙ ΚΑΤΙ, ΣΥΓΧΥΣΜΕΝΗ.
ΕΠΕΙΤΑ ΚΛΕΙΝΕΙ ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ ΜΕ ΘΥΜΟ. ΒΛΕΠΕΙ ΜΠΡΟΣΤΑ ΤΗΣ ΤΟ
ΘΕΡΜΟΜΕΤΡΟ ΚΑΙ ΠΑΕΙ ΝΑ ΤΟ ΣΠΑΣΕΙ ΑΛΛΑ ΣΥΓΚΡΑΤΕΙΤΑΙ)

Όταν γυρίσει θα του το χάσω στον κόλο

(ΞΑΝΑΠΑΙΡΝΕΙ ΤΟ ΑΚΟΥΣΤΙΚΟ .ΣΧΗΜΑΤΙΖΕΙ ΔΙΑΦΟΡΑ ΝΟΥΜΕΡΑ.)

Τι ώρα να είναι στην Τεχεράνη;
Εμπρός; (Στα αγγλικά ή αραβικά) τηλεφωνικό κέντρο..;

(ΑΡΑΒΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ. ΣΚΟΤΑΔΙ)

2.

Δεκαπέντε ώρες αργότερα.

(ΤΟ ΙΔΙΟ ΣΚΗΝΙΚΟ, ΜΙΣΟΦΩΤΙΣΜΕΝΟ. ΣΕ ΜΙΑ ΑΚΡΗ Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΜΙΛΑΕΙ ΣΤΟ ΚΟΙΝΟ, ΑΛΛΑ ΚΑΠΩΣ ΛΕΣ ΚΑΙ ΔΙΝΕΙ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ Η ΣΑΝ ΝΑ ΜΙΛΑ ΣΕ ΚΑΠΟΙΟΝ ΜΕ ΜΕΓΑΛΗ ΟΙΚΕΙΟΤΗΤΑ

ΝΤΑΝΙΕΛ: Κι έτσι έγινε να περάσω τις επόμενες δεκαπέντε ώρες στο δρόμο. Ο καλύτερος φίλος μου, ο Αδάμ, μου τηλεφώνουσε για να μάθει που ήμουν. Αν έπινα, αν χρειαζόμουν παρέα.

Αλλά εγώ δεν έπινα. Εμφάνισα τις φωτογραφίες και πήγα στο γυμναστήριο για να κάνω ασκήσεις. Κοιλιακούς, ποδήλατο, μέχρι που νύχτωσε. Είχα να γυμναστώ από τότε που ήμουν 25 χρονών. Ξέρεις τι έκανα στα 25 μου; Θα σου το διηγηθώ, θα δεις, είναι μια ιστορία με μήνυμα

Όταν ήμουν 25 χρονών έκανα μικροπράγματα όπως κοινωνική εργασία στο δήμο. Επέβλεπα προβληματικά παιδιά, με καταγγελίες για κακομεταχείριση. Πήγαινα κάθε μέρα και συναντούσα αυτές τις μάνες και αυτούς τους πατέρες, ναρκομανείς, εθισμένοι σε φάρμακα, έφηβοι, λευκοί χωρίς σπουδές, ξεχασμένοι μαύροι, σακατεμένοι μετανάστες, όλοι τους με το σταυρό στους ώμους. Ο μισθός ήταν ένα τίποτα. Τότε ο Αδάμ μού έκανε μια πρόταση. Παραιτήθηκα από το δήμο και πήγα στο γραφείο Blitzner and sons. Είναι αυτοί που σου εξασφαλίζουν το μεγαλύτερο κύρος, οι πιο ικανοί, αυτοί που είχαν τους καλύτερους πελάτες. Πλήρωναν τρελά λεφτά και είχαν υψηλές διασυνδέσεις, μέχρι το κοινοβούλιο. Όσο για το δήμο και τα παιδιά..

(ΚΑΝΕΙ ΜΙΑ ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ ΣΑΝ ΝΑ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΠΕΙ «ΤΙ ΜΠΟΡΟΥΣΑ ΝΑ ΚΑΝΩ;»)

Όχι, άκου αυτό. Αν υπάρχει μήνυμα, άκου πρώτα ολόκληρη την ιστορία..(ΓΕΛΑΕΙ) Μιλάω σοβαρά. (ΘΥΜΑΤΑΙ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ) Συνέβη εκείνη την εποχή να πεθάνει ένα από τα παιδιά που επέβλεπα. Απ' ότι φαίνεται, έκλαιγε και κατουριόταν. Η μητέρα του ήταν άρρωστη, ο πατέρας επίσης.. είναι ότι.. αυτοί οι άνθρωποι ζουν τόσο άθλια, στις συνοικίες, η κουλτούρα τους και όλα αυτά, ήδη το ξέρεις. Το παιδί λοιπόν, άρχισε να τρέχει κατουρώντας όλο το σπίτι και οι γονείς του το χτύπησαν. Το χτύπησαν τόσο, που τελικά το σκότωσαν. Και οι δυο μαζί τού άνοιξαν το κεφάλι χτυπώντας το, το σκότωσαν με γροθιές, το χτύπησαν τόσο πολύ, τόσο δυνατά που πέθανε αμέσως.

Όταν το είδαν νεκρό, ούτε καν τρομοκρατήθηκαν. Το πήραν, το τύλιξαν μέσα σ' ένα σεντόνι με τη Γουίνι το αρκουδάκι, και το πέταξαν μέσα σε κάτι θάμνους δίπλα στον αυτοκινητόδρομο. Βρέθηκε δυο μέρες μετά, τυλιγμένο στο σεντόνι του με το αρκουδάκι Γουίνι.

Το μήνυμα; (ΓΕΛΑΕΙ) ότι.. ότι εκείνη την ημέρα εγώ όφειλα να είμαι εκεί, προσέχοντας το παιδί και όχι σε μια συνάντηση στο γραφείο Blitzner and sons, τακτοποιώντας το μέλλον μου. Τώρα - και αυτό είναι πολύ σημαντικό και πρέπει να το καταλάβεις γιατί εκεί βρίσκεται το μήνυμα- δεν πάει να πει ότι αν εγώ τη μέρα εκείνη βρισκόμουν εκεί, το παιδί θα είχε σωθεί. Όχι, δεν είναι αυτό το ζήτημα. Δεν υπάρχει ηθικό δίλλημα ούτε τίποτα τέτοιο. Και αυτό γιατί - άκουσε με καλά- γιατί .. (ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ) Αυτό το παιδί ήταν έτσι κι αλλιώς καταδικασμένο, από τους γονείς του, από την κουλτούρα του, και από τις στατιστικές. Έτσι ακριβώς.

Έτσι λοιπόν, βρήκα το φάκελο της προηγούμενης ημέρας του θανάτου του μικρού και.. (ΔΙΑΒΑΖΕΙ).. δεν έχει σημάδια ή μελανιές, το παιδί είναι καθαρό, καλά μπανιρισμένο και ντυμένο. Οι γονείς του, του δείχνουν πολλή αγάπη. (ΜΙΚΡΗ ΠΑΥΣΗ) Του δείχνουν πολλή αγάπη και το παιδί μοιάζει ευτυχισμένο»

(ΤΟ ΣΧΙΖΕΙ ΣΤΗΝ ΑΡΧΗ ΣΙΓΑ ΣΙΓΑ ΚΑΙ ΕΠΕΙΤΑ ΠΙΟ ΓΡΗΓΟΡΑ. ΚΟΙΤΑΖΕΙ ΤΟ ΚΟΙΝΟ)

Πεθαίνουμε χίλιες φορές και ανασταινόμαστε άλλες πέντε χιλιάδες συνεχίζοντας τη ζωή μας. Αυτό είναι το μήνυμα. (ΒΓΑΙΝΟΝΤΑΣ)
Λένε ότι στα 40, οι άντρες μπαίνουν σε μια κρίση. Ίσως αυτή να είναι η δική μου. Αυτό είναι όλο και τίποτε άλλο.

(ΦΩΤΑ ΣΕ ΟΛΗ ΤΗ ΣΚΗΝΗ. ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ ΣΤΟ ΙΔΙΟ ΣΚΗΝΙΚΟ ΤΗΣ ΑΡΧΗΣ. Η ΒΙΚΤΟΡΙΑ ΣΤΟ ΣΑΛΟΝΙ, ΝΤΥΜΕΝΗ ΚΑΙ ΕΤΟΙΜΗ ΓΙΑ ΕΞΟΔΟ, Μ' ΕΝΑ ΤΗΛΕΦΩΝΟ ΣΤΟ ΧΕΡΙ)

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Έχει θολώσει και μέχρι που λέει ότι βλέπει φώτα στον ουρανό. Μου είπε ότι πιστεύει στο Θεό. Ότι θέλει να πάει στην εκκλησία. Ναι, το ξέρω ότι κι εσύ πας στην εκκλησία, Αδάμ, αλλά εσύ πιστεύεις.. ενώ αυτός..; δεν πρόσεξες τίποτα πάνω του, Αδάμ; Εσείς οι δυο είστε ακόμη στενοί φίλοι έτσι δεν είναι;
(ΜΠΑΙΝΕΙ Ο ΝΤΑΝΙΕΛ, ΒΙΑΣΤΙΚΟΣ. ΚΡΑΤΑ ΕΝΑΝ ΦΑΚΕΛΟ ΜΕ ΤΙΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΚΑΙ ΕΝΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ. Η ΒΙΚΤΟΡΙΑ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΙΤΑΙ.)
Έρθε κιόλας. Εδώ είναι, δόξα τω Θεώ. Ναι, θα σε πάρω μετά. (ΚΛΕΙΝΕΙ, ΓΥΡΙΖΕΙ ΣΤΟΝ ΝΤΑΝΙΕΛ) Σ' έψαχνα.. Μίλησα με τον Αδάμ και.. που ήσουν βρε παλιομαλάκα;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Βγήκα για ένα περίπατο

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Δεκαπέντε ώρες; Που ήσουν;

ΝΤΑΝΙΕΛ: (ΤΗΣ ΔΕΙΧΝΕΙ ΕΝΑ ΦΑΚΕΛΟ ΜΕ ΤΙΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΠΟΥ ΕΜΦΑΝΙΣΕ) Ήταν ακόμα σε καλή κατάσταση

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ναι, βέβαια, τι τυχερή που είμαι. Τις είδες κιόλας;
(Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΚΑΘΕΤΑΙ. ΚΑΘΕ ΦΟΡΑ ΠΟΥ ΕΚΕΙΝΗ ΤΟΝ ΠΛΗΣΙΑΖΕΙ, ΑΥΤΟΣ ΤΗΝ ΑΠΟΦΕΥΓΕΙ) Στο κάτω κάτω οι φωτογραφίες ήταν δικές μου. Δεν είχες δικαίωμα να τις δεις

ΝΤΑΝΙΕΛ: Υπάρχει μια που έχεις έναν ωραίο σκύλο και περπατάς δίπλα σε μια λίμνη. Που είναι;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Δεν ξέρω, δεν θυμάμαι. Έχουν περάσει δώδεκα χρόνια και πρέπει να.. Τι άλλο είδες;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Πως λεγόταν ο σκύλος;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ποιος;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Ο σκύλος, πως τον έλεγαν;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Δεν το.. Τι στο διάβολο με ρωτάς; Πως θέλεις να ξέρω εγώ το όνομα του γαμημένου του σκύλου;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Το άλλο, εκείνο το μαλλιαρό, λέγεται Τζώρτζια. Αυτό το θυμάσαι

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Έλα τώρα, πάμε στο ψητό. Ρώτα με μια και καλή. Τι είναι αυτό που είδες; Που είναι οι αληθινές ερωτήσεις, αυτές για τις οποίες μ' έχεις κρατήσει ξύπνια όλη τη νύχτα; Είμαι διατεθειμένη να απαντήσω σε όλα. Εμπρός λοιπόν, πες μου.. πες μου

ΝΤΑΝΙΕΛ: Πως λεγόταν ο σκύλος;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ο σκύλος λεγόταν «καταραμένος». Κι εγώ λεγόμεν δεσποινίς ηλίθια και αυτό δεν ήταν καν ένα όνομα που το επέλεξα εγώ αλλά μου το κόλλησαν οι φίλοι μου και όλες οι καταστάσεις στις οποίες έμπλεξα, με όλες μου τις ανόητες αποφάσεις, με το ηλίθιο περιποιημένο πρόσωπο μου. Κι αυτό είναι όλο. Δεν ήσουν ποτέ έτσι; Ούτε στα 15 σου χρόνια;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Ποτέ όπως εσύ

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Δεν είχες ποτέ σου λέπρα; AIDS; κάποιο καρκίνο σε τελικό στάδιο όταν ήσουν νέος; Ποτέ δεν σε πέταξαν από το σπίτι σου; Ποτέ δεν σε πυροβόλησαν επτά φορές στο κεφάλι; Ποτέ δεν πέρασε ένα φορτηγό από πάνω σου; Τι περίεργο στ' αλήθεια, διότι σε όλους τους άλλους, στα υπόλοιπα ανθρώπινα όντα, ναι, μας συμβαίνουν αυτά και άλλα χειρότερα. Πεθαίνουμε και ανασταινόμαστε πέντε χιλιάδες φορές και συνεχίζουμε τη ζωή μας

ΝΤΑΝΙΕΛ: Συνεχίζουμε τη ζωή μας.. Αυτό είναι το μήνυμα

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Αυτό είναι το μήνυμα. Αλλά όχι για τη μεγαλειότητα σας σεβαστέ δικηγόρε του γραφείου Blitzner and sons. Όχι, ασφαλώς. Εσείς γεννιέστε με το γκρίζο κοστούμι, τη γραβάτα και το Πάρκινσον.

ΝΤΑΝΙΕΛ: Ξέχνα το κήρυγμα. Δεν έχει πια σημασία. Δεν είναι σημαντικό, όπως θα λέγαμε στο δικαστήριο

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Άκουσε με.. έψαξα το θέμα στο ίντερνετ. Από νομικής απόψεως το ξέρεις ήδη ότι υπάρχουν πιθανότητες, πολλές πιθανότητες, να ακυρωθεί εκείνος ο γάμος. Απ' την πλευρά της εκκλησίας δεν θα υπάρχει πρόβλημα γιατί πρέπει να έχω την άδεια κάποιου ιερέα. Και με τους φίλους που έχω στην ενορία, δε νομίζω να υπάρξει κανένα εμπόδιο. Στο κάτω κάτω, γαμώτο, είμαι αυτή που περισσότερο συνεργάζεται μαζί τους. Μέχρι που διευθύνω το « ίδρυμα για τα παρατημένα παιδιά» Τραγουδάω στη χορωδία, στα σοβαρά. Η εκκλησία λοιπόν μου χρωστάει μερικές χάρες! (ΔΥΝΑΤΑ) Ο Θεός μου χρωστάει!

ΝΤΑΝΙΕΛ: Βικτόρια. Κοίταξα τις φωτογραφίες.

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Και τι είδες; Μήπως ήμουν γυμνή ή κάτι τέτοιο;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Παρεμπιπτόντως, υπάρχουν αρκετές που είσαι γυμνή, μ' αυτόν τον άνθρωπο

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ήταν ο γκόμενος μου

ΝΤΑΝΙΕΛ: Σύζυγος

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ας ήταν ό,τι ήθελε!

(Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΤΗΣ ΔΙΝΕΙ ΜΕΡΙΚΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΑΛΛΑ ΚΡΑΤΑ ΧΩΡΙΣΤΑ ΚΑΠΟΙΕΣ Μ' ΕΝΑΝ ΙΔΙΑΙΤΕΡΟ ΤΡΟΠΟ)

ΝΤΑΝΙΕΛ: Σ' αυτές τις φωτογραφίες.. υπάρχει κάτι που χρειάζομαι να μου εξηγήσεις (ΤΙΣ ΔΕΙΧΝΕΙ ΣΤΗ ΒΙΚΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΑΥΤΗ ΜΑΡΜΑΡΩΝΕΙ)

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Εγώ.. δεν.. δεν ήξερα...

ΝΤΑΝΙΕΛ: Τι σημαίνουν όλα αυτά;

(ΕΝΩ ΤΗΣ ΔΙΝΕΙ ΤΙΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ, ΤΟ ΠΡΑΓΜΑ ΧΕΙΡΟΤΕΡΕΥΕΙ. Η ΒΙΚΤΟΡΙΑ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΝΑ ΚΑΘΙΣΕΙ)

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Θεέ μου! Θεέ μου! Θεέ μου!

ΝΤΑΝΙΕΛ: Αυτό ακριβώς, «Θεός» και τίποτα λιγότερο. Τέσσερα γράμματα με τα όλα τους! Ε; Αν παντρεύτηκες και δεν μου το είπες, είναι ένας λόγος διαζυγίου. Αλλά αυτό;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Αυτό.. εγώ-

ΝΤΑΝΙΕΛ: Δεν ξέρω αν πρέπει να τηλεφωνήσω σ' ένα ξενοδοχείο για να περάσω το βράδυ, κάποιον σωματοφύλακα για να με προστατεύσει στο ίδιο μου το σπίτι ή να καλέσω την αστυνομία για να έρθει να σε συλλάβει

Βικτόρια: (ΣΟΒΑΡΗ) Θα ήσουν ικανός να το κάνεις;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Έχω δικαίωμα επιλογής και επιπλέον, είναι και ο νόμος

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ο νόμος, μη γίνεσαι χαζός. Ο νόμος είναι για σένα μια ιδέα

ΝΤΑΝΙΕΛ: Μιλάς σαν δημοσιογράφος

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Μα είμαι δημοσιογράφος!

ΝΤΑΝΙΕΛ: Βλέποντας αυτές τις φωτογραφίες δεν ξέρουμε πια τι είσαι

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Αυτό ήταν πριν από 12 χρόνια!

ΝΤΑΝΙΕΛ: Βικτόρια, ποια είσαι;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Είμαι η γυναίκα σου

ΝΤΑΝΙΕΛ: Αλήθεια;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ναι, ηλίθιε! Και λέω τις ειδήσεις στο κανάλι 9. Και τώρα θέλω να γίνω μητέρα. Αυτό, αυτό είναι όλο κι όλο ό,τι είμαι και ό,τι θέλω να γίνω

ΝΤΑΝΙΕΛ: Ποια είσαι τελικά, από εκείνη τη φωτογραφία μέχρι σήμερα;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Είμαι η ίδια

ΝΤΑΝΙΕΛ: Πλαγιάζοντας με Άραβες τους οποίους τώρα, τόσο πολύ μισείς!

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ήμουν αυτό που ήμουν

ΝΤΑΝΙΕΛ: Τώρα δεν είσαι πια;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Τώρα πια όχι

ΝΤΑΝΙΕΛ:(ΚΡΑΤΩΝΤΑΣ ΤΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ) Τότε τι; μπορείς να μου εξηγήσεις;

(Η ΒΙΚΤΟΡΙΑ ΠΗΓΑΙΝΕΙ ΣΤΟ ΠΟΤΗΡΙ ΤΗΣ. ΤΟ ΠΙΝΕΙ ΜΟΝΟΡΟΥΦΙ)

Βικτόρια: Και να φανταστείς ότι εγώ κριτικάρω όσες πίνουν πριν από τις 4 το απόγευμα. (ΠΑΙΡΝΕΙ ΤΗ ΣΚΥΛΑ ΤΗΣ ΤΗ ΤΖΩΡΤΖΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑΖΕΙ. ΑΚΟΥΓΕΤΑΙ ΞΑΝΑ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ. Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΤΗΣ ΑΡΠΑΖΕΙ ΤΗ ΤΖΩΡΤΖΙΑ ΚΑΙ ΤΗ ΣΒΗΝΕΙ ΜΕ ΜΙΣΟΣ. Η ΒΙΚΤΟΡΙΑ ΠΑΙΡΝΕΙ ΤΟ ΜΠΟΥΚΑΛΙ ΚΑΙ ΞΑΝΑΣΕΡΒΙΡΕΤΑΙ. ΠΕΡΙΠΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗ ΜΙΑ ΑΚΡΗ ΣΤΗΝΑΛΛΗ. ΚΟΙΤΑΖΕΙ ΤΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ) Πολύ καλά. Αυτό φυσικά δεν το ξέρει κανείς. Κανείς. Ούτε η καλύτερη μου φίλη, που όλα αυτά τα χρόνια ήταν πολλές και καμιά. Ούτε η μάνα μου που ποτέ της δεν ξέρει το παραμικρό, ούτε ο παπάς που του εξομολογήθηκα την περασμένη βδομάδα. Η αλήθεια είναι ότι νομίζω πως ούτε κι εγώ το ήξερα, γιατί το είχα σβήσει απ' το μυαλό μου.
(ΚΟΙΤΑΖΕΙ ΤΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ. ΜΙΛΑ ΕΠΕΙΤΑ ΑΠΟ ΜΙΑ ΠΑΥΣΗ)
Στα νιάτα μου είχα μπλέξει μ' αυτούς τους ανθρώπους

ΝΤΑΝΙΕΛ: (ΔΥΝΑΤΑ) Ποιοι ήταν;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Άραβες

ΝΤΑΝΙΕΛ: Ναι, αυτό είναι φανερό. Άραβες και;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ήταν φανατικοί με..

ΝΤΑΝΙΕΛ: Φονταμενταλιστές

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ναι

ΝΤΑΝΙΕΛ: (ΔΥΝΑΤΑ ΚΑΙ ΜΕ ΚΑΚΙΑ) Και αυτό το σύμβολο τι είναι; Ποια ήταν αυτή η οργάνωση;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Το ξέρεις ήδη. Πρόκειται για τη Χαμάς.

ΝΤΑΝΙΕΛ: (ΚΑΤΑΡΠΕΕΙ ΟΥΡΛΙΑΖΟΝΤΑΣ) Θεέ και Κύριε! Θεέ και Κύριε! Για τ' όνομα του Θεού! Εσύ με τη Χαμάς! Τι σημαίνουν όλα αυτά; Εσύ δεν είσαι έτσι. Εσύ δεν πιστεύεις σ' αυτά. Σε άκουσα κι εγώ δεν ξέρω πόσες φορές, να βλαστημάς τους Παλαιστίνιους. Μισείς τους Εβραίους, βρίζεις τους Άραβες, βρίζεις όλους μαζί τους ζένους, μέχρι και με τους νέγρους τα βάζεις

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Δεν είμαι ρατσίστρια

ΝΤΑΝΙΕΛ: Όχι βέβαια, εσένα η ειδικότητα σου είναι η τρομοκρατία

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Δεν έχω προκαταλήψεις, δεν κοιτάζω αρνητικά κανέναν

ΝΤΑΝΙΕΛ: (ΜΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΟ ΠΑΚΕΤΟ) Γαμώτο! Το FBI! Να γιατί είχαν αυτοί την τσάντα σου. Σε παρακολουθούσαν. Μπορεί και να σου την έστειλαν επίτηδες για να δουν αν επικοινωνείς με τους άλλους. Ναι.. ναι.. είσαι ένας πυρήνας εν δράσει. Ένας..

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Δεν ανήκω σε κανέναν πυρήνα

ΝΤΑΝΙΕΛ: Μια τρομοκράτισσα! Δεν το πιστεύω, δεν το πιστεύω. (ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΜΕΝΟΣ) Πες μου. Είσαι ακόμα μπλεγμένη;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Φυσικά όχι, μαλάκα

ΝΤΑΝΙΕΛ: Πώς να το ξέρω;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Εσύ πρέπει να το ξέρεις

ΝΤΑΝΙΕΛ: Δεν ξέρω τίποτα πια, Βικτόρια

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ξέρεις καλά πως σκέπτομαι, γιατί κι εσύ σκέπτεσαι με τον ίδιο τρόπο. Αγαπάς και μισείς τους Άραβες όσο ακριβώς κι εγώ, το ίδιο και όλους τους ξένους και ειδικότερα τους νέγρους

ΝΤΑΝΙΕΛ: Δεν είμαι σαν εσένα

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Φυσικά και είσαι σαν εμένα

ΝΤΑΝΙΕΛ: Εγώ είμαι νορμάλ!

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Κι εγώ τι είμαι, μια εξωγήινη, ηλίθιε; Κι εγώ νορμάλ είμαι, εδώ ο καθένας είναι αυτό που πρέπει να είναι. Καλά θα κάνεις να προσέχεις τα λόγια σου γιατί στο κανάλι, κάθε λέξη που θα πεις μπορεί να τη χρησιμοποιήσουν εναντίον σου

ΝΤΑΝΙΕΛ: Ήσουν, μοιάζεις και μπορεί να είσαι ακόμα τρομοκράτισσα

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Πόσες φορές έχεις ταξιδέψει στο εξωτερικό;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Αυτό τι σχέση έχει;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Μισείς το εξωτερικό!

ΝΤΑΝΙΕΛ: Δεν το μισώ

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Πάντως δεν το αγαπάς κιόλας

ΝΤΑΝΙΕΛ: Δεν έχω καμιά υποχρέωση να τ' αγαπώ

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ούτε κι εγώ

ΝΤΑΝΙΕΛ: Εσύ δεν αγαπάς κανέναν

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Είμαστε ολόιδιοι

ΝΤΑΝΙΕΛ: Φυσικά όχι!

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Φυσικά ναι!

ΝΤΑΝΙΕΛ: Δεν είμαι το ίδιο με σένα, τελεία και παύλα

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Εγώ ξέρω τι είσαι!

ΝΤΑΝΙΕΛ: Εσύ.. εσύ είσαι για μένα μια άγνωστη

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Όχι, δεν είμαι μια άγνωστη. Μόλις πριν από λίγες ώρες ήμουν η γυναίκα σου και μιλούσες μαζί μου όπως συνήθως. Σου σερβίρισα το γεύμα, σου έπλυνα τα ρούχα, σε άκουσα να κατουράς, καθόμουν κι άκουγα τις ιστορίες σου με τους ιπτάμενους δίσκους

ΝΤΑΝΙΕΛ: Δεν ξέρω ποια είσαι

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ξέρεις πολύ καλά ποια είμαι και κυρίως ξέρεις ποιος είσαι εσύ!

ΝΤΑΝΙΕΛ: Δεν το ξέρω, δεν το ξέρω. Βικτόρια. (ΧΤΥΠΑ ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ. ΚΑΙ ΟΙ ΔΥΟ ΤΟΥΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΟΥΝΤΑΙ. Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΑΠΑΝΤΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΤΕΒΑΖΕΙ ΑΜΕΣΩΣ) Μήπως κατά τύχη.. Μήπως επικοινωνήσες με κάποιον απ' αυτούς;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Τηλεφώνησα σε..

ΝΤΑΝΙΕΛ: Τηλεφώνησες;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Είχα φοβηθεί και αποφάσισα να μάθω λεπτομέρειες

ΝΤΑΝΙΕΛ: Σχετικά μ' αυτόν;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ίσως ο Ραμανί να είναι νεκρός. Αυτοί οι τρομοκράτες πεθαίνουν γρήγορα. Ο θάνατος τους αρέσει, τη βρίσκουν με το θάνατο. Αισθάνονται κοντά στο Θεό όταν έχουν στη ζώνη τους 80 κιλά δυναμίτιδας

ΝΤΑΝΙΕΛ: Τι σου απάντησαν λοιπόν;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Τίποτα. Λάθος αριθμός. Μέσα σε δώδεκα χρόνια όλος ο κόσμος έχει αλλάξει αριθμούς, ψηφία, τηλεφωνικούς κώδικες. Όλος ο πλανήτης έχει μια διαφορετική αρίθμηση

(ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ ΧΤΥΠΑ ΚΑΙ ΠΑΛΙ. Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΙΤΑΙ. ΝΕΟΣ ΧΤΥΠΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ)

ΝΤΑΝΙΕΛ: (ΞΑΝΑΠΑΙΡΝΕΙ ΤΙΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ) Ωστε τόσο ανακατεμένη ήσουν;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: (ΠΙΝΟΝΤΑΣ ΞΑΝΑ) Εκείνη την εποχή, η Χαμάς είχε διαιρεθεί σε δυο..

ΝΤΑΝΙΕΛ: Κοίτα.. κοίτα πως μιλάς...!

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Τελικά θέλεις να σου τα πω ή όχι; (Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΚΑΘΕΤΑΙ) Υπήρχαν δυο οργανώσεις. Μια πολιτική που βοηθούσε τους πρόσφυγες, τις παλαιστινιακές οικογένειες, και μια άλλη που ήταν το ένοπλο σκέλος (ΧΑΜΟΓΕΛΑ ΚΑΘΩΣ ΤΑ ΘΥΜΑΤΑΙ) « Η μπριγάδα Ιζιντάν Αλ Κασάμ»

ΝΤΑΝΙΕΛ: Κι εσύ ήσουν με τους..

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Με τους κακούς. (Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΣΤΑ ΠΡΟΘΥΡΑ ΤΗΣ ΥΣΤΕΡΙΑΣ) Όχι βέβαια, ανήγες, πως θα μπορούσα να είμαι με τους κακούς; Ήμουν μ' εκείνους που βοηθούσαν τους πρόσφυγες

ΝΤΑΝΙΕΛ: Που μετά πήγαιναν να σκοτώσουν!

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ποιόν να σκοτώσουν; Σου λέω ήταν πρόσφυγες

ΝΤΑΝΙΕΛ: Ήταν της Χαμάς!

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Οι της Χαμάς πολεμούσαν με την ιντιφάντα, στη Γάζα και στη δυτική όχθη. Στη Νέα Υόρκη ήταν οι κυνηγημένοι, οι φτωχοί.

ΝΤΑΝΙΕΛ: Είχαν αποστολές;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ήθελαν να σκοτώσουν τους πάντες, ή αυτό ισχυρίζονταν, τουλάχιστον. Ίσως ο σκοπός τους ήταν να ρίξουν τις χαζές όπως εγώ που εντυπωσιάζονταν από τέτοιου είδους κόλπα. Να σκοτώσεις κάποιον, ουάου! Ήταν εντυπωσιακό και όλο και κάποια έπεφτε. Παρασυρόταν. Κάτι ο πόθος, κάτι ο φόβος, ξέρω κι εγώ; Δεν πιστεύω ότι στην πραγματικότητα σκότωναν κανέναν αν και μερικές φορές συμπεριφέρονταν σαν κοινοί εγκληματίες

ΝΤΑΝΙΕΛ: Αλλά εσύ δεν ανήκεις στους Άραβες ούτε είσαι μουσουλμάνο. Τι διάβολο γύρευες με τέτοιους ανθρώπους;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ντανιέλ, ήμουν δεκαοκτώ χρονών. Όλες μας φτάνουμε κάποτε στα 17, 18. Μερικές έμπαιναν σε συγκροτήματα ροκ, άλλες σε ομάδες νέο ή αντιναζί, άλλες στους Χάρε Κρίσνα και κάποιες φανατίζονταν με το ποδόσφαιρο. Εγώ λοιπόν, βρέθηκα στη Χαμάς.

ΝΤΑΝΙΕΛ: Πως.. πως γνωρίστηκες μαζί τους; Είπες σ' ένα μπαρ. Τι διάβολο έκαναν μουσουλμάνοι φονταμενταλιστές μέσα σε μπαρ; Ε; (ΥΨΩΝΕΙ ΤΗ ΦΩΝΗ)
Υποτίθεται ότι αυτοί δεν πίνουν! Πες μου, τι έκαναν; Κάποια απόπειρα! Ετοίμαζαν κάποια απόπειρα;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Δεν έκαναν τίποτα. Βρίσκονταν εκεί κι έτσι γνωριστήκαμε όλοι

ΝΤΑΝΙΕΛ: Γνωριστήκαμε; Ποιοι δηλαδή;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Κοπέλες, φιλενάδες. Πήγαμε για χορό, έπειτα βρεθήκαμε σ' ένα σπίτι. Πίναμε.. πλαγιάσαμε, κάναμε σεξ, κάναμε ό,τι να'ναι. Εκεί ξεκίνησε αυτή η φιλία.

ΝΤΑΝΙΕΛ: Σεξ, αλκοόλ!.. Ωραίοι θρησκευόμενοι!

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Είναι ίδιοι με μας αγάπη μου. Σου διάβαζαν το κοράνι σαν να επρόκειτο για τα νούμερα του λότο αλλά στην πραγματικότητα ήταν άνθρωποι όπως όλοι μας. Ξόδευαν ένα σωρό λεφτά, μας έβγαζαν από μπελάδες, έπιναν σαν τρελοί και μετά ζητούσαν συγχώρεση. Έπεφταν ημίγυμνοι στα γόνατα, παρακαλώντας σαν μικρά παιδιά, προσεύχονταν σαν αμαρτωλοί κι έπειτα σηκώνονταν, έπιναν ένα γερό ποτήρι και σου έκαναν έρωτα επί πέντε ώρες. Με τις άθλιες γυναίκες τους να περιμένουν στο σπίτι. Με τα απαίσια παιδιά τους να κλαίνε καταπίνοντας τις μύξες τους, με τις κόρες τους καλυμμένες από την κορυφή ως τα νύχια για να μη βλέπουν τι έκανε ο πατέρας τους σε κάποια κοκαλιάρια Δυτική που πήγαινε μαζί του απλώς επειδή γούσταρε το πήδημα. Να γιατί έμπλεξα με τη Χαμάς. Για το πήδημα! Επειδή ήταν καλό το πήδημα αγάπη μου. Κι έτσι λοιπόν, για ένα τέτοιο πήδημα, για έναν τύπο που σου κάνει έρωτα με τέτοιο τρόπο, κάποια θα μπλέξει σε ό,τι κι αν της πουν. Αφού μου σέρβιραν τρομοκρατία, με τρομοκρατία μπλέχτηκα. Θα μπορούσε να είναι οτιδήποτε. Και τι έγινε που λέγεται Χαμάς; Όσο αυτός ήταν μαζί μου, για μένα θα μπορούσε να λέγεται ΕΤΑ, Ντίσνευλαντ ή FBI.

Αυτό είναι όλο κι όλο αγάπη μου. Το ήθελες έτσι ωμά. Ωμά στο λέω λοιπόν. Για το πήδημα και μόνο.

(ΧΤΥΠΙΑ ΤΟ ΚΙΝΗΤΟ ΤΟΥ ΝΤΑΝΙΕΛ. ΤΟ ΣΒΗΝΕΙ. ΠΟΛΥ ΕΡΕΘΙΣΜΕΝΟΣ ΨΑΧΝΕΙ ΜΕ ΕΜΜΟΝΗ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ, ΒΡΙΣΚΕΙ ΤΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΠΟΥ ΕΨΑΧΝΕ. ΤΗΣ ΤΗ ΔΕΙΧΝΕΙ)

ΝΤΑΝΙΕΛ: Αυτοί ποιοι είναι; Τι είναι αυτό;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: (ΨΙΘΥΡΙΣΤΑ) Αυτή η φωτογραφία έχει τραβηχτεί τη μέρα που φτιάχναμε το κομάντο Χαντραμάτ. Την έχει τραβήξει εκείνος.

ΝΤΑΝΙΕΛ: Ο γκόμενος σου

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Σταμάτα να τον λες έτσι

ΝΤΑΝΙΕΛ: Την ιστορία, συνέχισε με την ιστορία, μην ξεφεύγεις.. Η φωτογραφία. Η φωτογραφία

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Η φωτογραφία ήταν δική μου. Πιστεύω ότι κανείς δε γνωρίζει την ύπαρξη της

ΝΤΑΝΙΕΛ: Και οι άλλοι ποιοι είναι;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ο Φαράχ, Λιβανέζος που ήθελε να γίνει ιερέας ή κάτι τέτοιο, και τρελαινόταν για τις ξανθιές. Βαντίχ, ο πιο θρήσκος αλλά που ανακατευόταν σε όλα, κοκαΐνη, ηρωίνη, αμφεταμίνες, όλα όσα του πουλούσαν οι νέγροι του κινήματος

ΝΤΑΝΙΕΛ: Ακόμα και με νέγρους..

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ανακατεύονταν.. Τα ξέρεις αυτά, το Ισλάμ..

ΝΤΑΝΙΕΛ: Ναρκωτικά, αλκοόλ, πορνεία;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Όλοι ανακατεύονταν κι εγώ..

ΝΤΑΝΙΕΛ: Κοιμήθηκες μαζί τους;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Τι;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Με τους νέγρους.. υπήρχε κάτι που..;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ντανιέλ, εγώ σου αραδιάζω ψέματα εδώ και δεκαπέντε ώρες κι εσύ άλλες τόσες ώρες παριστάνεις τον ηλίθιο. Ή θα αρχίσουμε να κάνουμε μια πολιτισμένη συζήτηση ή τηλεφωνώ σε δικηγόρο. Δεν σκοπεύω να εξευτελιστώ. Ό,τι κι αν είσαι, θα βουλιάξεις μαζί μου

ΝΤΑΝΙΕΛ: Τώρα είσαι για μένα σαν.. σαν μια βόμβα, σαν κάτι που πρόκειται να εκραγεί. Ξέρεις να φτιάχνεις βόμβες;

Βικτόρια: Ατομικές για τις γιορτές και μολότωφ για τις καθημερινές

ΝΤΑΝΙΕΛ: Κόψε την πλάκα. (ΔΕΙΧΝΟΝΤΑΣ ΤΗΣ ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ)
Πες μου.. ποιος απ' όλους είναι εκείνος;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: (ΠΡΟΣ ΤΙΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ) Αυτός ο ομορφούλης, τ' όνομα του δεν το θυμάμαι, νομίζω ότι ήταν Σαουδάραβας. Και ο άλλος είναι ο Ραμανί. Ο Ραμανί Πριάνκα. (Η ΒΙΚΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΕΤΑΕΙ ΤΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ, ΠΟΥ ΠΕΦΤΕΙ ΣΤΟ

ΕΔΑΦΟΣ. Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΤΗΝ ΠΑΙΡΝΕΙ ΣΑΝ ΝΑ ΕΠΡΟΚΕΙΤΟ ΓΙΑ ΚΑΤΙ ΥΠΕΡΠΟΛΥΤΙΜΟ)

ΝΤΑΝΙΕΛ: Τι είναι αυτό το Χαντραμάτ;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Μια ομάδα κομάντος που ερχόταν από την Υεμένη, έπαιρναν χρήματα από την κυβέρνηση εκεί. Εμείς βοηθήσαμε

ΝΤΑΝΙΕΛ: Εμείς;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Οι φίλες μου

ΝΤΑΝΙΕΛ: (ΜΟΙΑΖΕΙ ΣΑΝ ΝΑ ΘΕΛΕΙ ΑΠΟ ΩΡΑ ΝΑ ΚΑΝΕΙ ΜΙΑ ΕΡΩΤΗΣΗ)
Σκότωσες κανέναν;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Αυτή η ερώτηση μου φαίνεται..

ΝΤΑΝΙΕΛ: (ΠΙΟ ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΟΣ) Σκότωσες κανέναν;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Όχι βέβαια

ΝΤΑΝΙΕΛ: Τουλάχιστον όχι άμεσα

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Τι θα πει όχι άμεσα;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Ίσως βοήθησες να σκοτώσουν κάποιον

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ντανιέλ, δεν έχω κάνει τίποτα

ΝΤΑΝΙΕΛ: Είχες ανακατευτεί σε απόπειρες;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Όχι και πάλι όχι

ΝΤΑΝΙΕΛ: Τι έκανες λοιπόν ακριβώς;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Διάφορες δουλειές. Έβρισκα δωρεές, έψαχνα πληροφορίες για ανθρώπους. Διαβιβάσαμε στοιχεία με κώδικες και ιερογλυφικά που επινοούσαμε. Μια φορά παρακολούθησα κάποιον. Τον είδα να βγαίνει από το γραφείο του, να μπαίνει σ' ένα μανάβικο, να σταματά μπροστά στις βιτρίνες, να πιάνει τον κώλο του, να τρώει. Ό,τι έβλεπα, το σημείωνα

ΝΤΑΝΙΕΛ: Παρακολουθούσες κόσμο. Τι ήταν αυτοί; Θύματα;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Εβραίοι, άνθρωποι του δρόμου, τυχαίοι άνθρωποι, που θες να ξέρω; Τι μ' ένοιαζε εμένα; Δεν ξέρω αν ήταν θύματα αλλά αυτό μας έκανε να νιώθουμε

ανωτερότητα., σαν να βρισκόμασταν σε άλλο γαλαξία. Σαν να ελέγχαμε τον κόσμο.
Απαγγέλοντας καταδίκες

ΝΤΑΝΙΕΛ: Θανάτου!

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Το ίδιο δεν κάνεις κι εσύ;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Εγώ δεν απαγγέλω καταδίκες

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Σκοπός σου είναι η τιμωρία

ΝΤΑΝΙΕΛ: Αλλά δεν σκοτώνω κανέναν

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Αυτό πιστεύουμε και όμως πάντα κάποιος γίνεται θύμα μας. Πάντα κάποιος πληρώνει τις συνέπειες των πράξεων μας. Είσαι έξυπνος και ξέρεις ότι έχω δίκιο. Το ότι δεν βλέπουμε τα θύματα δε σημαίνει ότι δεν υπάρχουν. Και πληρώνουν για τις δικές μας υποθέσεις

ΝΤΑΝΙΕΛ: Μην κάνεις τέτοιες συγκρίσεις, δεν είμαστε ίδιο πράγμα. Εμείς ό,τι κάνουμε το κάνουμε με το νόμο. Υπάρχουν δικαστήρια, υπάρχουν ένορκοι. Σε αντίθεση μ' αυτά τα κτήνη τους φίλους σου που μαθαίνουν σε παιδιά πως να γίνουν ανθρώπινες βόμβες

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Με δικαστήρια ή χωρίς, ο θάνατος είναι θάνατος

ΝΤΑΝΙΕΛ: Βικτόρια, έχουν βάλει βόμβες μέσα σε σχολεία!

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Και τι διάβολο σε νοιάζει αν αυτοί σκοτώνονται;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Με νοιάζει αν θέλουν να σκοτώσουν εμένα!

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Εσένα δε θέλει κανείς να σε σκοτώσει, ουδέποτε είδα το όνομα σου στις λίστες της Χαμάς

ΝΤΑΝΙΕΛ: Μη μου συμπεριφέρεσαι λες και είμαι ηλίθιος, Βικτόρια, μην το κάνεις ποτέ αυτό

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Για την ακρίβεια, αν γνώριζαν την ύπαρξη σου θα είχαν παραδοθεί

ΝΤΑΝΙΕΛ: Κόφτο επιτέλους

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Αν και κάπου άκουσα για μια ιντιφάντα που την έλεγαν «Ντανιέλ Ραμίρες»

ΝΤΑΝΙΕΛ: (ΑΠΕΙΛΗΤΙΚΟΣ) Βικτόρια κόφτο!

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ή μήπως είναι κάποια ομάδα της Αλ Κάιντα που έχει πάρει τ' όνομα σου;

ΝΤΑΝΙΕΛ: (ΕΤΟΙΜΟΣ ΝΑ ΤΗ ΧΤΥΠΗΣΕΙ) Σταμάτα αυτή τη στιγμή!

(Η ΒΙΚΤΟΡΙΑ ΤΟΝ ΚΟΙΤΑΖΕΙ ΤΡΟΜΑΓΜΕΝΗ. Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΚΑΤΕΒΑΖΕΙ ΤΟ ΧΕΡΙ ΠΟΥ ΕΙΧΕ ΗΔΗ ΦΘΑΣΕΙ ΚΟΝΤΑ ΣΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΤΟΥ. Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΑΠΟΜΑΚΡΥΝΕΤΑΙ)

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ντανιέλ, συγχώρεσε με. Συγνώμη.

Κι εγώ επίσης νιώθω θυμό και θέλω να σε πληγώσω αν και ήδη σε πλήγωσα αρκετά. Και δεν είσαι εχθρός μου. Δεν είσαι ο εχθρός. Οι εχθροί είναι εκείνοι, είναι οι άλλοι. (ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΣΥΝΤΟΜΗ ΠΑΥΣΗ)

Τους εγκατέλειπα γιατί είχα αηδιάσει. Σκότωσαν σίγουρα ανθρώπους, δεν υπάρχει αμφιβολία. Βόμβες παντού. Το έκαναν γιατί κι εκείνους τους σκότωναν. Ποιος έκανε την αρχή; Δεν με ενδιαφέρει. Εγώ δεν το είδα αν και όλοι έχουν το δίκιο τους όσο τρελοί κι αν είναι. Εν πάση περιπτώσει, μετανιώνω για όλα όσα έκανα. Βλέπεις; Μετανιώνω. Γι' αυτό μου αρέσει να πιστεύω, διότι αν μετανοήσεις έχεις σωθεί. Είμαστε χριστιανοί και είναι κάτι διαφορετικό. Είμαστε διαφορετικοί απ' όλους αυτούς.

ΝΤΑΝΙΕΛ: «Έβαλα μια βόμβα σε παιδιά» Αχ! Συγχωρήστε με, σκότωσα μια ντουζίνα. Αλλά τώρα μετανιώνω και έχω σωθεί» Sorry.

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: (ΠΡΟΣΠΑΘΕΙ ΝΑ ΤΟΝ ΑΓΚΑΛΙΑΣΕΙ) Γλυκέ μου: Τελείωσα με αυτούς. Έφυγα. Δραπέτευσα. Έφυγα απ' την πόλη και ποτέ ξανά δεν θέλησα να μάθω τίποτα γι' αυτή. Δεν ήταν η δική μου πόλη, ούτε η οργάνωση μου ούτε ο αγώνας μου, ούτε καν με ενδιέφερε το τι έλεγαν ή τι σκέπτονταν. Δεν με συγκίνησαν οι εκτοπισμένοι, οι φυλακισμένοι, οι εξαφανισμένοι. Απλά γούσταρα έναν τύπο, κοιμήθηκα μαζί του, ήμουν στο πλάι του για μερικούς μήνες και μεθυσμένοι σχεδόν, αποφασίσαμε να παντρευτούμε. Μεγάλο λάθος. Χωρίσαμε. Εκείνη την ημέρα, όταν έφευγα πια από την πόλη, ετοίμασα αυτή τη μαύρη βαλίτσα, αποσκευή χειρός μαζί με όλα μου τα σημαντικά πράγματα. Έφυγα. Έριξα μέσα τη φωτογραφική μου μηχανή χωρίς να σκεφθώ ότι το φιλμ βρισκόταν εκεί για να έρθει να με βρει δώδεκα χρόνια αργότερα.

ΝΤΑΝΙΕΛ: (ΠΑΙΡΝΟΝΤΑΣ ΤΟ ΔΩΡΟ) Τι έκανες μ' ένα μπουκάλι κρασί;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ήρθε να με αποχαιρετήσει. Και πολύ πολιτισμένα..

ΝΤΑΝΙΕΛ: Σκότωνε κόσμο!

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Πάντως εκείνη την ημέρα με αποχαιρετούσε και δεν σκότωνε κανέναν. Ήταν ένας τέως έρωτας, σε μια τέως οργάνωση, μια τέως συζήτηση κάποιων τέως με δώρα από τέως. Όλοι έχουμε κάποιο τέως. Όλοι είχαμε κάτι που πλέον δεν μας ανήκει. Και τώρα ανήκει σε άλλον ή σε άλλους, ποιος ξέρει. Νιώθουμε ότι είμαστε

δέσμοι, υποχρεωμένοι κατά κάποιο τρόπο. Ίσως είναι η μνήμη που είναι δέσμια και όχι εμείς. Όπως και να` ναι, αυτός είχε έρθει εκείνη την ημέρα για να με αποχαιρετήσει. Αγκαλιαστήκαμε και μου έδωσε το μπουκάλι με το κρασί. Ποτέ δεν τον ξαναείδα και ποτέ δεν ξαναείδα το μπουκάλι, μέχρι σήμερα

ΝΤΑΝΙΕΛ: Ξέρει για σένα;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Δεν έχει ούτε τη διεύθυνση μου ούτε τίποτα

ΝΤΑΝΙΕΛ: Εσύ ξέρεις γι` αυτόν;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ούτε από τον τύπο. Δεν διαβάζω τα διεθνή. Δεν ξέρω πως έχει εξελιχθεί αυτός ο αγώνας, τι έγινε με τους Παλαιστίνιους, τους Εβραίους, ή όποιους να` ναι. Αν είναι όλοι τους νεκροί ή αν ζουν τρισευτυχισμένοι μέσα στη μίζερη ανεξαρτησία τους ή αν κατέληξαν όλοι μαζί αγκαλιασμένοι σαν αδέρφια, υποταγμένοι κάτω από τη μπότα του ισχυρότερου. Δεν με ενδιαφέρει. (ΣΤΑΜΑΤΑΕΙ ΜΠΡΟΣΤΑ ΤΟΥ) Ντανιέλ, μπορούμε ν` αφήσουμε αυτό το θέμα για λίγο και ν` αρχίσουμε να σκεφτόμαστε αυτό που έχει πραγματική σημασία;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Αυτό που έχει πραγματική σημασία; Ο γιός μας; Πιστεύεις ότι αυτό είναι που έχει πραγματική σημασία;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Τι σκοπεύεις να κάνεις; (ΤΟΥ ΔΕΙΧΝΕΙ ΤΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ) Τι θα κάνουμε με αυτό;

(Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΠΑΙΡΝΕΙ ΤΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΟΙΤΑΖΕΙ ΠΡΟΣΕΚΤΙΚΑ. ΓΥΡΙΖΕΙ ΤΗΝ ΠΛΑΤΗ ΣΤΗ ΒΙΚΤΟΡΙΑ. ΣΚΙΖΕΙ ΤΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΟΠΩΣ ΕΚΑΝΕ ΚΑΙ ΜΕ ΤΟ ΦΑΚΕΛΟ. ΤΟ ΚΟΙΝΟ ΤΟΝ ΒΛΕΠΕΙ ΑΛΛΑ Η ΒΙΚΤΟΡΙΑ ΟΧΙ. Η ΒΙΚΤΟΡΙΑ ΠΑΙΡΝΕΙ ΕΝΑ ΤΣΙΓΑΡΟ. ΠΡΟΣΠΑΘΕΙ ΝΑ ΤΟ ΑΝΑΨΕΙ ΟΣΟ Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΔΕΝ ΤΗ ΒΛΕΠΕΙ. ΟΤΑΝ ΑΥΤΟΣ ΓΥΡΙΖΕΙ, ΑΥΤΗ ΤΟ ΚΡΥΒΕΙ ΑΛΛΑ Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΤΟ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΕΙ. ΤΟΤΕ Η ΒΙΚΤΟΡΙΑ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΑΒΕΒΑΙΗ, ΙΚΕΤΕΥΤΙΚΗ, ΜΕΤΑΝΙΩΜΕΝΗ. Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΤΗΝ ΠΛΗΣΙΑΖΕΙ)

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ντανιέλ, εγώ..

(Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΤΗΝ ΑΡΠΑΖΕΙ, ΤΗΣ ΠΑΙΡΝΕΙ ΤΟ ΤΣΙΓΑΡΟ, ΤΟ ΑΝΑΒΕΙ. ΚΑΝΕΙ ΟΤΙ ΘΑ ΤΗΣ ΤΟ ΔΩΣΕΙ ΑΛΛΑ ΤΗΣ ΤΟ ΠΑΙΡΝΕΙ ΔΙΑΡΚΩΣ ΠΙΣΩ. ΑΥΤΗ ΑΝΟΙΓΕΙ ΤΟ ΣΤΟΜΑ, ΑΙΣΘΗΣΙΑΚΑ. Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΚΑΤΕΒΑΖΕΙ ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΤΣΙΓΑΡΟ ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΑΙΔΟΙΟ ΤΗΣ. ΑΝΑΠΝΕΕΙ ΚΑΙ ΒΓΑΖΕΙ ΤΟΝ ΚΑΠΝΟ, ΚΑΠΝΙΖΟΝΤΑΣ Σ' ΕΚΕΙΝΟ ΤΟ ΣΗΜΕΙΟ. Η ΒΙΚΤΟΡΙΑ ΕΡΕΘΙΖΕΤΑΙ. ΕΠΕΙΤΑ ΑΠΟ ΛΙΓΑ ΔΕΥΤΕΡΟΛΕΠΤΑ, ΑΥΤΟΣ ΤΗΝ ΤΡΑΒΑΕΙ ΑΠΟ ΠΙΣΩ ΚΑΙ ΤΗ ΦΙΛΑΕΙ ΞΑΝΑ. ΦΙΛΙΟΥΝΤΑΙ ΜΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΠΑΘΟΣ. ΕΚΕΙΝΗ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙ ΝΑ ΚΑΠΝΙΣΕΙ ΑΛΛΑ ΕΚΕΙΝΟΣ ΤΗΣ ΠΑΙΡΝΕΙ ΤΟ ΤΣΙΓΑΡΟ)

ΝΤΑΝΙΕΛ: Το παρελθόν σου είναι γροθιά, οι λέξεις σου σφαίρες, οι ματιές σου απόπειρα, το φύλο σου χειροβομβίδα, οι ιδέες σου γενοκτόνες, τα φιλιά σου

δηλητήριο, τα χέρια σου εκρηκτικά, η μετάνοια σου ένα βομβαρδιστικό, η συγγνώμη σου εμπρησμός, η τρυφερότητα σου μολότωφ

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Μη λες τέτοια πράγματα.. μην τα λες έτσι

(Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΒΑΖΕΙ ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΟΥ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΑ ΠΟΔΙΑ ΤΗΣ. Η ΒΙΚΤΟΡΙΑ ΕΡΕΘΙΖΕΤΑΙ ΑΛΛΑ ΓΡΗΓΟΡΑ ΒΛΕΠΟΥΜΕ ΟΤΙ ΠΡΟΣΠΟΙΕΙΤΑΙ ΚΑΙ ΛΙΓΑΚΙ. ΟΤΙ ΤΗ ΒΟΛΕΥΕΙ Η ΤΡΟΠΗ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΠΑΡΕΙ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ. ΕΝΩ ΤΗ ΧΑΙΔΕΥΕΙ, ΨΑΧΝΕΙ ΤΟ ΘΕΡΜΟΜΕΤΡΟ ΚΑΙ ΑΝΑΣΤΕΝΑΖΕΙ ΚΑΠΩΣ ΨΕΥΤΙΚΑ.)

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Μη σταματάς, μη σταματάς...

(ΑΥΤΗ ΤΟΝ ΦΙΛΑΕΙ, ΑΥΤΟΣ ΤΗ ΣΦΙΓΓΕΙ ΠΑΘΙΑΣΜΕΝΑ. ΑΥΤΗ ΣΥΝΕΧΙΖΕΙ ΝΑ ΤΟΝ ΦΙΛΑΕΙ, ΤΟΝ ΦΙΛΑΕΙ ΣΤΟ ΣΤΗΘΟΣ

Βικτόρια: Θα είναι αγόρι, θα το δεις.. Ένα αγόρι είναι το καλύτερο που μπορεί να τύχει σ' αυτή την εποχή. Και θα είναι καλλιτέχνης, οραματιστής, θα γίνει αθλητής, θα γίνει μια ιδιοφυΐα, ένας ξακουστός δικηγόρος, ορειβάτης, επιστήμονας, θα δίνει αίμα, θα αγαπάει τον πλησίον, θα πληρώνει τους φόρους του, θα βοηθά τους παλαίμαχους, θα είναι πατριώτης, μουσικός, ουμανιστής, θ' αγαπηθεί, θα λατρευτεί, θα γίνει πρόεδρος, δάσκαλος, καλός σύζυγος, καλός φίλος. Αυτός είναι. Είναι το μέλλον αγαπημένε μου.

ΝΤΑΝΙΕΛ: Το μέλλον αγάπη μου είναι μια φιλολογική συζήτηση.

(ΟΤΑΝ ΤΗΝ ΕΧΕΙ ΓΔΥΣΕΙ ΕΝΤΕΛΩΣ) Μεταξύ μας, το παρελθόν είναι που θριαμβεύει πάντα.

(ΤΗΝ ΑΝΑΠΟΔΟΓΥΡΙΖΕΙ ΒΙΑΙΑ ΚΑΙ ΜΠΑΙΝΕΙ ΜΕΣΑ ΤΗΣ. ΧΤΥΠΙΑ ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΤΟΥ ΔΙΝΟΥΝ ΣΗΜΑΣΙΑ. ΑΠΑΝΤΑ Ο ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΗΤΗΣ. ΜΟΥΣΙΚΗ, ΣΚΟΤΑΔΙ. ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΒΛΕΠΟΥΜΕ ΤΗΝ ΚΑΥΤΡΑ ΤΟΥ ΤΣΙΓΑΡΟΥ, ΚΑΠΝΟΣ. ΑΚΟΥΓΕΤΑΙ ΜΙΑ ΦΩΝΗ)

Γυναικεία φωνή: Ένα μήνυμα για τον Ντανιέλ Ραμίρες από το πρόγραμμα ελεύθερη Αμερική, της Μόνικα Τσε. Θα θέλαμε να σου πάρουμε μια συνέντευξη Ντανιέλ και να έχουμε τη γνώμη σου σχετικά με τη θανατική ποινή και θα θέλαμε ακόμα να μας πεις μια φράση ή τι σκέπτεσαι σχετικά με την απόφαση για τον έλεγχο των όπλων. Α, και κάτι για τη Βικτόρια: Ήθελα να σου πω ότι πολύ θα χαρώ αν έρθεις την Κυριακή στην εκκλησία για να οργανώσουμε το ζήτημα με τα εγκαταλελειμμένα παιδιά. Και να μου τελειώσεις την ιστορία με το τσιγάρο. Δυο ιστορίες με μήνυμα. Εντάξει; (Γελάει)
Ελπίζω να είστε καλά. Τηλεφωνήστε μου αργότερα.

(ΑΚΟΥΓΕΤΑΙ ΕΝΑ ΜΑΚΡΟΣΥΡΤΟ «ΜΠΠΠ». ΜΟΥΣΙΚΗ)

3.

ΔΥΟ ΜΗΝΕΣ ΑΡΓΟΤΕΡΑ

(ΦΩΤΙΖΕΤΑΙ ΜΟΝΟ Η ΒΙΚΤΟΡΙΑ. ΜΙΛΑΕΙ ΣΤΟ ΚΟΙΝΟ ΑΛΛΑ ΣΑΝ ΜΑ ΕΔΙΝΕ ΚΑΠΟΙΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ Η ΣΑΝ ΝΑ ΜΙΛΑ ΣΕ ΚΑΠΟΙΟΝ ΜΕ ΜΕΓΑΛΗ ΟΙΚΕΙΟΤΗΤΑ. ΚΡΑΤΑ ΣΤΟ ΧΕΡΙ ΜΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ)

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Δυο μήνες πέρασαν και μου ήρθε ξανά η επιθυμία να καπνίσω. (ΠΡΟΣΠΑΘΕΙ Ν' ΑΝΑΨΕΙ ΕΝΑ ΤΣΙΓΑΡΟ) Το θέμα είναι ότι καπνίζω όταν δε μπορώ να περπατήσω. Εσύ δεν το ξέρεις αλλά αν γνώριζες ότι μου χρειάζονται δεκανίκια δεν θα μου ζητούσες να τρέχω τόσο

(ΤΕΛΙΚΑ ΑΝΑΒΕΙ ΤΟ ΤΣΙΓΑΡΟ. ΑΝΑΠΝΕΕΙ ΒΑΘΙΑ ΑΛΛΑ ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΗΣ ΑΡΧΙΖΕΙ ΝΑ ΤΡΕΜΕΙ) Άστο.. άστο.. (ΠΙΑΝΕΙ ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΗΣ ΓΙΑ ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ ΝΑ ΤΡΕΜΕΙ. ΣΙΩΠΗ. ΚΑΠΝΙΖΕΙ ΚΑΙ ΠΑΛΙ)

Θέλεις μια ιστορία με μήνυμα; Ωραία λοιπόν, θα σου πω μια με αντικαπνιστικό μήνυμα. (ΚΑΠΝΙΖΕΙ ΚΛΕΙΝΟΝΤΑΣ ΤΟ ΜΑΤΙ) Ήμουν δεκαοκτώ χρονών, ανέβηκα σ' ένα αυτοκίνητο και δεν πρόσεξα τίποτα το διαφορετικό εκείνο το πρωινό, όταν ήμουν δεκαοκτώ χρονών και άναψα το πρώτο και τελευταίο μου τσιγάρο. Ήμουν απορροφημένη από τη συζήτηση με τον εαυτό μου και από τον ωραιότατο Ιρανό μου γκόμενο που είχε μάτια χρυσαφένια. Τόσο απορροφημένη που δεν έδωσα προσοχή στα καφάσια με τα φρούτα που έβαζε μέσα στο τζίπ του.

Ο γκόμενος μου ήταν γοητευτικότατος. Τον βλέπεις εδώ, στη φωτογραφία, με το μούσι του, με τις γκριμάτσες του, με τα όλα του. Ήταν τόσο μα τόσο φανατικός που είχε λιποτακτήσει ακόμα και από το κίνημα των λιποτακτών. Ως και από τον εαυτό του τον ίδιο είχε λιποτακτήσει και ποτέ δεν μπόρεσε να τον ξαναβρεί. (ΚΑΠΝΙΖΕΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΗ) Μη γελάς γιατί εσύ είσαι χειρότερος.

Νέος και φλογερός με τα χρυσαφένια του μάτια, αναλάμβανε πάντοτε αποστολές μικρότερης σημασίας. Να βοηθά πρόσφυγες, να βρίσκει χρήματα για τους εξόριστους, να στηρίζει αυτούς που συλλαμβάνονταν. Όταν όμως έφθανε κάποια είδηση σχετική με οποιοδήποτε μικρότερο συμβάν, ξέρω κι εγώ τι!, την παραίτηση ας πούμε του

υπουργού πολιτισμού της Συρίας ή την εικοσιτετράωρη φυλάκιση κάποιου ξαδέλφου του που βρέθηκε μεθυσμένος στους δρόμους της Χεβρώνας, τότε ο επαναστάτης γκόμενος μου σηκωνόταν, έβγαζε μια πολεμική κραυγή και με το χέρι στην καρδιά επαναλάμβανε αυτές τις τέσσερις φράσεις, μοιραίες και αναπόφευκτες (ΜΕ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ) «Η στιγμή έχει φθάσει»

Γενικά, αυτές οι τέσσερις φράσεις σήμαιναν ότι θα έπρεπε να πάρει κάποιο είδος υπέρτατης εκδίκησης, μια τελική πράξη, όπως για παράδειγμα να πυρπολήσει τη Μεσόγειο, να ανατινάξει όλες τις πετρελαικές εγκαταστάσεις του Περσικού κόλπου ή να δολοφονήσει όσους προέδρους μπορεί μέσα σε μια νύχτα. (ΓΕΛΑΕΙ) Τόσο ωραία. Γινόταν κατακόκκινος. Ιδίως αυτό με τη δολοφονία των προέδρων, πολύ του άρεσε, του φαινόταν συγκλονιστικό.

Μετά από κάτι τέτοια ξεσπάσματα, ο λατρεμένος μου Ραμανί Πριάνκα, ύψωνε τη φωνή, έπαιρνε βαθιά ανάσα, έκλαιγε και απειλούσε να λιποτακτήσει από το κίνημα των λιποτακτών. Τραγουδούσε θρησκευτικούς ύμνους, απήγγειλε το Κοράνι, εκλιπαρούσε για συγχώρεση και μου ζητούσε να του το βγάλω, να το ζυγίσω καλά και να το βάλω στο στόμα μου. Να του το γλείψω μέχρι τελικής πτώσεως. Κι εγώ; Τι ήθελες να κάνω; Ήμουν δεκαοκτώ χρονών κι αυτός μας είχε προκύψει πολύ ευαίσθητος

(ΞΑΦΝΙΚΑ ΘΥΜΑΤΑΙ ΓΕΛΩΝΤΑΣ) Αλλά όταν μια μέρα τον ρώτησαν αν θα ήταν ικανός να γρονθοκοπήσει κάποιο διεφθαρμένο αστυνομικό βιαστή Παλαιστίνιων παιδιών που κρύβονταν στο Μπρούκλιν και μισητό από τους πάντες, ο επαναστάτης ήρωας μου, ο «μανιακός της λιποταξίας» αξιωματούχος της Χαμάς, έκρυβε το πρόσωπο με τα χέρια του και έκλαιγε: (ΜΙΜΟΥΜΕΝΗ ΑΡΑΒΑ ΠΟΥ ΚΛΑΙΕΙ) «Όχι, εγώ δεν θα σκότωνα ούτε μύγα. Ούτε μισή μύγα, ούτε μισή της μισής, ούτε θα την πείραζα τη μύγα, όχι εγώ, να μη με ανακατεύουν σε τέτοια πράγματα».. (ΠΑΥΣΗ, ΚΟΙΤΑΖΕΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΕΑΤΗ) Μη γελάς, εσύ είσαι ακόμα χειρότερος.

(Η ΒΙΚΤΟΡΙΑ ΚΑΠΝΙΖΕΙ ΑΛΛΑ ΒΗΧΕΙ. ΒΗΧΕΙ ΚΑΙ ΕΠΕΙΤΑ ΓΕΛΑΕΙ. ΠΕΤΑΕΙ ΤΟ ΤΣΙΓΑΡΟ ΣΕ ΜΙΑ ΑΚΡΗ. ΣΑΝ ΝΑ ΛΕΕΙ «ΔΕΝ ΞΑΝΑΚΑΠΝΙΖΩ ΠΟΤΕ» ΜΕΤΑ ΟΜΩΣ ΚΟΙΤΑΖΕΙ ΣΕ ΜΙΑ ΑΚΡΗ, ΜΑΖΕΥΕΙ Ο,ΤΙ ΕΜΕΙΝΕ ΑΠΟ ΤΟ ΤΣΙΓΑΡΟ ΚΑΙ ΣΥΝΕΧΙΖΕΙ ΝΑ ΤΟ ΚΑΠΝΙΖΕΙ)

Η ιστορία με το μήνυμα, σε αυτό αναφερόταν. Η ιστορία. Λοιπόν, σου έλεγα ότι εγώ κάπνιζα και τότε έσβησα το τσιγάρο πάνω σε ένα από τα κουτιά με τα φρούτα που έφερνε εκείνος και τότε πήρε φωτιά. Δεν ξέρω πως το έκανα, ίσως το κουτί με τα φρούτα ήταν από καθαρό ξύλο, ίσως λόγω του ανέμου, όπως και να ήταν πάντως το κουτί πήρε φωτιά. Ο Ραμανί Πριάνκα, ήρωας της Χαμάς, άρχισε να τρέχει σαν τρελός κατηφορίζοντας, κι εγώ ξαφνιασμένη από τη φωτιά αλλά χωρίς να φοβηθώ σήκωσα το κουτί που καιγόταν και πατώντας το με τις μπότες μου κατάφερα να σβήσω τη φωτιά. (ΜΕ ΑΡΑΒΙΚΟ ΣΤΥΛ) Εκατό κιλά!!! - μου φώναζε εκείνος ο τρελός, σχεδόν τρέμοντας απ' το φόβο- εκατό κιλά!!!

«Δε ζυγίζει και τόσο» Του απαντούσα, «Δε χρειάζεται να τρέχεις έτσι. Το ξέρω ότι δεν είσαι απλώς δειλός, είσαι χέστης » Αλλά έπειτα άρχισε να φωνάζει: «Εκεί

υπάρχουν εκατό κιλά δυναμίτη, ηλίθια. Το αυτοκίνητο είναι παγιδευμένο με εκρηκτικά»

(ΓΕΛΑΕΙ ΑΛΛΑ ΞΑΦΝΙΚΑ ΣΟΒΑΡΕΥΕΤΑΙ. ΠΕΤΑΕΙ ΤΟ ΤΣΙΓΑΡΟ ΤΡΟΜΑΓΜΕΝΗ)

Από εκείνη την ημέρα όταν ήμουν δεκαοκτώ χρονών και παρίστανα την τρομοκράτισσα μαζί με το γκόμενο μου Ραμανί Πριάνκα, εκείνον τον ομορφούλη με τα χρυσαφένια μάτια, δεν καπνίζω πια. Ξεχνώ τα νούμερα και τους κωδικούς των ψηφίων και η επαναστατική μου πίστη εξαφανίζεται. Δεν με ενδιαφέρουν πια οι φτωχοί, ούτε οι αδικίες, ούτε ο ιμπεριαλισμός, ούτε η ελευθερία των λαών. Αποφάσισα να τον αφήσω, να φύγω από τη ΧΑΜΑΣ και από τη Μέση Ανατολή και να συνεχίσω τη ζωή μου. Να παντρευτώ, να βρω ένα αγόρι και να ζήσω ευτυχισμένη. Όσο για τους άλλους; Ας πάνε να πνιγούν!

Τελικά ορίστε το μήνυμα. Τα παράτησα όλα εκείνα για τον ίδιο λόγο που κάνω ό,τι κάνω σήμερα. Θέλω να πω ότι τα παράτησα για τον ίδιο λόγο που έκοψα και το κάπνισμα. Από φόβο. Δεν ήθελες ένα μήνυμα;

(ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΗΣ ΤΡΕΜΕΙ)

Σταμάτα... σταμάτα... σταμάτα..!

(ΠΙΑΝΕΙ ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΗΣ ΓΙΑ ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ ΝΑ ΤΡΕΜΕΙ.

ΦΩΣ ΣΕ ΟΛΗ ΤΗ ΣΚΗΝΗ.

ΤΟ ΙΔΙΟ ΣΚΗΝΙΚΟ ΑΛΛΑ ΤΩΡΑ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΠΟΤΗΡΙΑ ΜΕ ΠΟΤΑ. Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΑ ΚΑΠΟΙΟΝ ΣΤΗΝ ΕΞΩΠΟΡΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΣ)

Ντανιέλ: Είδες τον Αδάμ; Έφυγε κατευχαριστημένος. Η γιορτή ήταν πολύ διασκεδαστική. (ΤΗ ΒΛΕΠΕΙ) Χρόνια πολλά! (ΠΑΡΑΤΗΡΕΙ ΤΟ ΤΣΙΓΑΡΟ)

Τσιγάρα; Λυπάμαι που στο λέω Βικτόρια, αλλά μια μέρα σαν κι αυτή δε γιορτάζεται με ένα απλό τσιγάρο. Γιορτάζεται με πυροτεχνήματα, με στρατιωτικές μπάντες, με μια γιορτή που θα κρατήσει μέρες ολόκληρες. Γιορτάζουμε τα τριάντα σου χρόνια. Αν θέλεις να καπνίσεις κάπνισε κανένα ακριβό και απαγορευμένο πούρο Αβάνας (ΤΗΣ ΤΟ ΔΙΝΕΙ) Δεν είναι ώρα να γυρίσουμε στα δικά μας;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Το κάνουμε εδώ;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Γιατί όχι; Πως σου φαίνεται ν' αρχίσουμε πίνοντας ένα ποτηράκι;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Σήμερα δε σκοπεύω να πιω. Δε θα `πρεπε να μαζέψουμε πρώτα τα πράγματα;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Πόσος κόσμος υπήρχε; Δέκα; Δώδεκα;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Έμοιαζαν πολύ περισσότεροι

ΝΤΑΝΙΕΛ: Αν εξαιρέσουμε τον Αδάμ, όλοι οι υπόλοιποι ήταν δικοί σου καλεσμένοι, αγάπη μου. Οι φίλοι σου απ' τη σύνταξη, οι φίλες σου της λιποαναρρόφησης, οι

συνάδελφοι σου οι παραδομένοι στις ρυτίδες, οι αποτοξινωμένοι θαυμαστές σου και το αφεντικό σου η αδερφή

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Σ' ευχαριστώ που είσαι προσεκτικός με το αφεντικό μου

ΝΤΑΝΙΕΛ: Την αδερφή;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ακριβώς. Δεν θα ήθελα ο Αδάμ κι εσύ να φιλονικείτε μαζί του. Αφού ξέρεις πως είναι ο κόσμος, πιστεύει τα πάντα, κάθε ιστορία που θ' ακούσει. Είναι ικανός για ένα αθώο σχόλιο ή ένα μικρό ανέκδοτο να με βγάλει συντηρητική, προκατειλημμένη, φασίστρια ή οτιδήποτε άλλο είναι της μόδας.

ΝΤΑΝΙΕΛ: Δεν φιλονικούσαμε αλλά απλώς τον ενημερώναμε καλή μου

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Τέλος πάντων μην τον ενημερώνετε τόσο πολύ γιατί μετά θα την πληρώσω εγώ

ΝΤΑΝΙΕΛ: Τον ενημερώναμε ότι όλες οι έρευνες αποδεικνύουν ότι η υιοθεσία από ομοφυλόφιλα ζευγάρια δεν κάνει καλό στο παιδί. Αυτό είναι όλο, πρόκειται για ένα ακαδημαϊκό και όχι πολιτικό ζήτημα

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Αλλά αυτός τα παίρνει όλα σαν πολιτική. Ξέρεις πως είναι αυτοί και μετά πληρώνουμε εμείς τη νύφη, όπως είναι γνωστό.

ΝΤΑΝΙΕΛ: Ο γκέι ολοκληρωτισμός

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Εξάλλου δεν υπάρχει λόγος να τους προσβάλλετε όλους

ΝΤΑΝΙΕΛ: Δεν τους προσβάλλουμε. Ο Αδάμ κι εγώ, απλώς επισημαίνουμε με καλό τρόπο, τι είναι και τι κάνουν. Και το διασκεδάζουμε. Εξάλλου ήρθαν όλοι και στην ώρα τους. Μέχρι και η Μόνικα φέρθηκε σαν πραγματική φίλη.

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ήρθαν επειδή αισθάνονται υποχρέωση, αυτό είναι όλο. Έφυγαν γρήγορα και να σου πω την αλήθεια, ευτυχώς

ΝΤΑΝΙΕΛ: Ήρθαν επειδή σ' αγαπάνε

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Αυτοί δεν αγαπάνε κανέναν

ΝΤΑΝΙΕΛ: Πάντως εμείς του γραφείου Blitzner and sons είμαστε αλλιώτικοι. Δείχνουμε μεγαλύτερη αλληλεγγύη, στοργή, υποστήριξη.

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ε βέβαια, τους δικηγόρους όλοι τους λατρεύουν. Είναι όπως οι τράπεζες. Τόσο καλόψυχοι και αλληλέγγυοι

ΝΤΑΝΙΕΛ: (ΤΗΣ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ ΜΙΑ ΓΟΥΛΙΑ) Πίνεις;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Αυτή τη φορά δεν πρόκειται να πιω τη μέρα που συλλάβαμε το γυιό μας, Ντανιέλ. Ούτε θα καπνίσω (ΑΦΗΝΕΙ ΤΟ ΤΣΙΓΑΡΟ) ούτε θα φάω πρόχειρα. Ούτε θα μετακινηθώ μετά. Θα μείνω ήσυχη όπως έκανε η μαμά μου.

ΝΤΑΝΙΕΛ: Η μητέρα σου έπινε βότκα με ρούμι όταν σ' έκανε με τον πατέρα σου ή με οποιονδήποτε άλλον, καλή μου. Να γιατί βγήκες έτσι όπως βγήκες. (ΜΕ ΤΟ ΘΕΡΜΟΜΕΤΡΟ ΣΤΟ ΧΕΡΙ) Θερμοκρασία;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Έλα, ας είναι ό,τι είναι. Το σημερινό παιδί θα βγει τέλειο

ΝΤΑΝΙΕΛ: Ελπίζω όπως ο πατέρας του

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Με την ακεραιότητα του πατέρα του και την αγωνία της μητέρας του

ΝΤΑΝΙΕΛ: Εδώ πάντα μπερδεύομαι με αυτή τη φράση. Είμαι ο καλύτερος ή ο χειρότερος;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ο χειρότερος

ΝΤΑΝΙΕΛ: Πάλι καλά

(ΦΙΛΙΟΥΝΤΑΙ, ΑΥΤΟΜΑΤΑ. Η ΒΙΚΤΟΡΙΑ ΑΝΟΙΓΕΙ ΤΟ ΠΟΥΚΑΜΙΣΟ ΤΗΣ)

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Καλύτερα βάλε μου ένα ποτηράκι. Λίγο λικέρ δεν πρόκειται να μου κάνει κακό. Μια μαργαρίτα, ένα Μάι Τάι, ένα κοσμοπόλιταν, κάτι ελαφρύ, ένα μόνο. Το τελευταίο για τους επόμενους εννιά μήνες

ΝΤΑΝΙΕΛ: Για να σε συνοδεύσω, ούτε εγώ θα ξαναπιώ μετά απ' αυτό το ποτήρι.

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Αν και μετά, όταν θα το θηλάζω, πάλι δεν θα μπορώ να πιω, ίσως για άλλους τέσσερις μήνες ή και παραπάνω. Λένε και για παραπάνω. Καλύτερα ίσως να μην πίνω τίποτα ποτέ. Ή μήπως ναι; Ένα ποτηράκι μόνο. Ένα ποτηράκι τι κακό να κάνει; Έλα χρυσέ μου και φέρε ένα ποτήρι. Σήμερα είναι η ημερομηνία και ένα ωάριο σε περιμένει ανυπόμονα!

ΝΤΑΝΙΕΛ: (ΨΑΧΝΟΝΤΑΣ ΣΤΟ ΜΠΙΑΡ) Τι λες για λίγο κρασί;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ακόμα καλύτερα.

(Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΑΝΟΙΓΕΙ ΤΟ ΚΡΑΣΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ ΜΕ ΤΟ ΜΠΟΥΚΑΛΙ ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΤΗΡΙΑ. ΞΑΦΝΙΚΑ ΣΤΑΜΑΤΑ)

ΝΤΑΝΙΕΛ: Όχι, όχι κρασί.

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Τι συμβαίνει;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Δεν έχουμε άλλο

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: (ΔΕΙΧΝΟΝΤΑΣ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΦΕΡΝΕΙ) Κι αυτό τι είναι;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Είναι..

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Τι;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Αυτό είναι το μπουκάλι του..

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Του ποιού;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Είναι το μπουκάλι του Ραμανί Πριάνκα σου. Είδες τι μελωδικό όνομα που έχει; Δε μπορώ να το ξεχάσω

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Α.. αυτός.. Και τι πειράζει; Ένα κρασί είναι πάντα ένα κρασί. Και σίγουρα θα είναι καλό γιατί αυτοί οι τύποι όσο τρομοκράτες και να'ναι, συμπεριφέρονται σαν μπουρζουάδες

ΝΤΑΝΙΕΛ: Ούτε δυο μήνες καλά- καλά που λάβαμε αυτό το δωράκι. Αναρωτιέμαι αν είναι σωστό να το πάρουμε

Βικτόρια: Δυόμιση μήνες. Έλα τώρα Ντανιέλ, τα έχουμε συζητήσει όλα αυτά και συμφωνήσαμε ότι.. ότι δεν έγινε τίποτα κακό. Η ζωή μας συνεχίζεται, μια ζωή που είναι διαφορετική και καλύτερη από πριν και είμαστε άλλοι. Ζητήσαμε συγχώρεση και σωθήκαμε. Το σημαντικό είναι αυτό που πιστεύουμε τώρα, όχι τι κάναμε χτες. Θυμήσου η λειτουργία της Κυριακής.

ΝΤΑΝΙΕΛ: Έχει καλώς

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Για κοίταξε με (ΣΗΚΩΝΕΤΑΙ) Δε μου λες τίποτα;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Τι να σου πω;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Αυτό είναι το παντελόνι

ΝΤΑΝΙΕΛ: Δε μπορείς να γιορτάσεις μ' αυτό τα τριακοστά σου γενέθλια. Είναι λίγο άσχημο, αν αυτό με ρωτάς

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Κοίτα πως μου πάει

ΝΤΑΝΙΕΛ: Σου έρχεται καλά αλλά είναι λιγάκι πρόχειρο δε νομίζεις;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Είναι το μπλου τζιν

ΝΤΑΝΙΕΛ: (ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΕΙ) Αυτό το μπλου τζιν!

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ακριβώς αυτό. Κατευθείαν από τη Νέα Υόρκη. Ήρθε μαζί με το κρασί. Το χρησιμοποίησες και μου πάει τέλεια

ΝΤΑΝΙΕΛ: Και σου φαίνεται σωστό να το χρησιμοποιείς;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Επιπλέον, εσύ νομίζεις ότι η γυναίκα του Αδάμ δεν το πήρε χαμπάρι; Σ' αυτή την ηλικία και μ' ένα μπλου τζιν που φορούσα στα νιάτα μου. Της έτρεχαν τα σάλια από τη ζήλια

ΝΤΑΝΙΕΛ: Εξαιτίας του εγωισμού της

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Αν μια γυναίκα ζηλεύει μια άλλη γυναίκα, τα ρούχα της τα ζηλεύει ακόμα πιο πολύ. Μου πάει τέλεια. Ούτε όταν ήμουν δεκαοκτώ χρονών. Βάλε μου λίγο κρασί.

ΝΤΑΝΙΕΛ: (ΑΝΟΙΓΕΙ ΤΟ ΜΠΟΥΚΑΛΙ. ΤΟ ΜΥΡΙΖΕΙ. ΤΟΥ ΑΡΕΣΕΙ)
Μοσχοβολάει. Μπορεί να βοηθήσει και τα σπερματοζώαριά μου.

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Υποτίθεται ότι όσο περνάει ο καιρός, τόσο καλύτερη γεύση έχουν

ΝΤΑΝΙΕΛ: Τα σπερματοζώαρια; Ναι, το πρόσεξα ότι τα πίνεις μ' ευχαρίστηση

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Για το κρασί μιλάω, ηλίθιε. Τι είναι;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Ισπανικό. Ριόχα 77. Μια χαρά γούστο για φονταμενταλιστής

(ΣΕΡΒΙΡΟΝΤΑΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΙ. ΤΣΟΥΓΚΡΙΖΟΥΝ. Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΠΙΝΕΙ
ΕΝΑ ΠΟΤΗΡΙ ΜΟΝΟΚΟΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΣΕΡΒΙΡΕΙ ΑΛΛΟ ΕΝΑ)

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Εξαιρετικό, πρέπει να το παραδεχτούμε. Αυτή είναι ζωή!

ΝΤΑΝΙΕΛ: Μου φαίνεται ότι θα πηγαίνω συχνότερα στην εκκλησία.

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Αυτό να κάνεις γιατί κι εγώ είμαι πολύ καθολική

ΝΤΑΝΙΕΛ: Και θρησκευόμενη

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Τι όνομα του δίνουμε λοιπόν;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Τι θα έλεγες για Χεσούς Ντανιέλ;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Πολύ Ισπανόφωνο ακούγεται

ΝΤΑΝΙΕΛ: Είμαστε Ισπανόφωνοι

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Αλλά όχι και να υπερβάλλουμε

ΝΤΑΝΙΕΛ: Και δεν μοιάζουμε, είναι αλήθεια

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Εμένα με περνάνε στο δρόμο για..

ΝΤΑΝΙΕΛ: Κι αν είναι κοριτσάκι;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Τότε κάτι σαν Μαρία Μαγδαληνή. Ή Μαρί Μαντλέν ίσως

ΝΤΑΝΙΕΛ: Αυτή δεν ήταν πουτάνα;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Σώπα γιατί τώρα είναι αγία

ΝΤΑΝΙΕΛ: Βρε πως αλλάζουν τα πράγματα!

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Φταίνε οι ομάδες πίεσης και η πολιτική ορθότητα

ΝΤΑΝΙΕΛ: Δεν μου αρέσει

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Πως σου φαίνεται το όνομα Μαρία Εστέρ;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Πολύ εβραϊκό

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Τότε ίσως Σάλμα;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Πολύ νέγρικο

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Χοσέ;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Μου θυμίζει μειοψηφία

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Είμαστε μια μειοψηφία

ΝΤΑΝΙΕΛ: Μη γίνεσαι χαζή. Μειοψηφία είναι κάποιος που δεν έχει χρήματα
(ΣΕΡΒΙΡΕΤΑΙ ΚΡΑΣΙ ΚΑΙ ΣΕΡΒΙΡΕΙ ΚΑΙ ΤΗ ΒΙΚΤΟΡΙΑ. ΠΙΝΟΥΝ)

ΝΤΑΝΙΕΛ: Το ξέρεις ότι ο Αδάμ χωρίζει με τη γυναίκα του;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Χωρίζουν; Μα αυτοί ήταν..

ΝΤΑΝΙΕΛ: Ο Αδάμ έχει κάτι τσιλιμπουρδίσματα από δω κι από κει. Έτσι λένε

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Αφού μέχρι πριν λίγο φαίνονταν τόσο καλά. Εκείνη μου μιλούσε για ένα σπίτι που σχεδιάζουν να αγοράσουν και...

ΝΤΑΝΙΕΛ: Το σπίτι πρόκειται να το χωρίσουν στα δυο

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Δε μπορώ να το πιστέψω. Αφού αυτοί είναι το τέλειο ζευγάρι

ΝΤΑΝΙΕΛ: Εμένα μου το λες που ήμουν και στο γάμο τους;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Σ' εκείνο τον υπέροχο γάμο

ΝΤΑΝΙΕΛ: Ουσιαστικά εγώ τους πάντρεψα. Έμοιαζαν τόσο καλά, και επιπλέον ο γάμος είχε κοστίσει ένα σωρό λεφτά

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Και ορίστε που κατέληξαν! Φαντάζομαι τουλάχιστον ότι το διαζύγιο θα είναι πιο λιτό

ΝΤΑΝΙΕΛ: Μπα μην το λες. Τα διαζύγια κοστίζουν πάντα περισσότερο από τους γάμους

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Έχουν κι ένα κοριτσάκι

ΝΤΑΝΙΕΛ: Πολύ όμορφο

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Έτσι κι έτσι Ντανιέλ. Δεν είναι και το ωραιότερο του κόσμου. Η μάνα του το πάει κάθε βδομάδα στο κομμωτήριο

ΝΤΑΝΙΕΛ: Για ποιο λόγο;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Για να του φτιάξει το μαλλί

ΝΤΑΝΙΕΛ: Μα αυτό είναι μόλις 5 χρονών!

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Στη μάνα του αρέσει με ανοιχτό μαλλί. Αφού ο Αδάμ είναι μαυριδερός

ΝΤΑΝΙΕΛ: Ο Αδάμ δεν είναι μαυριδερός

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Αυτή έτσι τον βλέπει, ξέρεις τώρα το ρατσισμό της

ΝΤΑΝΙΕΛ: Και έχει πάρει πάλι λίγα κιλά η άθλια χοντρή

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Πολλά, όχι μόνο λίγα. Μοιάζει με γουρούνα

ΝΤΑΝΙΕΛ: Ο Αδάμ λέει ότι έχει ένα σωρό κόμπλεξ

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Είναι στ' αλήθεια φρικτή αυτή η χοντρή

ΝΤΑΝΙΕΛ: Αυτός πήγαινε για βασικός συνεταίρος στο γραφείο, έχει έναν τέλειο φάκελο αλλά μόλις δει φουστάνι..

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Είναι αλήθεια άραγε αυτό που λέγεται για σεξουαλικές ιστορίες με τη γραμματέα του;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Όχι μόνο με τη γραμματέα αλλά και μια πελάτισσα

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Είχε πέσει θύμα του;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Αυτό υπαινισσόταν εκείνη, αυτό είναι σίγουρο

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Αλλά δεν είναι και λόγος για..

ΝΤΑΝΙΕΛ: Όχι βέβαια, αλλά αυτό λέει κάτι για το θύμα. Επιπλέον, οι γυναίκες ξέρουν καλά πώς να καταφέρουν αυτό που θέλουν

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Εσύ δεν θα φερόσουν έτσι

ΝΤΑΝΙΕΛ: Δεν είμαι σαν τον Αδάμ

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Που δε μπορεί να το κρατήσει μέσα στο παντελόνι του

ΝΤΑΝΙΕΛ: Ο άντρας είναι άντρας

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Και μια σύζυγος είναι πάντα μια σύζυγος. Είδες που μου παρίστανε την έξυπνη; Που συνέκρινε το σπίτι της με το δικό μου;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Και αυτός είναι τόσο φλύαρος! Τον άκουσες που έλεγε για την ιστορία που μου είχε τύχει στο δικαστήριο;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Και αυτή τόσο ηλίθια

ΝΤΑΝΙΕΛ: Και αυτός τόσο ανόητος

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Και χωρίζουν

ΝΤΑΝΙΕΛ: Κοινή συναινέσει. Το μόνο καλό είναι ότι αυτός θα τα βρει τώρα πολύ σκούρα στο γραφείο

(ΞΑΝΑΣΕΡΒΙΡΕΤΑΙ ΚΡΑΣΙ. ΚΟΙΤΑΖΕΙ ΤΟ ΜΠΟΥΚΑΛΙ ΜΕ ΠΕΡΙΕΡΓΕΙΑ)

ΝΤΑΝΙΕΛ: Βικτόρια.. μου φαίνεται ότι κάτι υπάρχει μέσα στο μπουκάλι

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Τι;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Μοιάζει σαν.. Είναι ένα χαρτί μέσα στο μπουκάλι

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Αποκλείεται!

(Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΚΑΝΕΙ ΜΙΑ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑΦΕΡΝΕΙ ΝΑ ΒΓΑΛΕΙ ΤΟ ΧΑΡΤΙ)

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Τι είναι αυτό; Κάποια ετικέτα;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Κάτι γράφει.. είναι μισοσβησμένο αλλά διαβάζεται..

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: (ΜΕ ΣΟΒΑΡΟ ΥΦΟΣ) Και τι λέει;

ΝΤΑΝΙΕΛ: (ΤΟ ΔΙΑΒΑΖΕΙ): « Αν ο Αλλάχ το είχε θελήσει, θα σ' έφτιαχνε για να ζεις με τους άλλους και να ζεις στην κοινότητα. Όμως ο Αλλάχ σ' έκανε διαφορετικό και σ' έκανε όπως είσαι»

Κοράνι.

...Είθε να φύγεις απ' αυτό τον κόσμο μισοχολώνοντας κρασί. Ο Αλλάχ ας είναι οδηγός σου» Ραμανί.

(ΣΤΗ ΒΙΚΤΟΡΙΑ) Τι σημαίνει αυτό;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Δεν έχω ιδέα.. δεν έχω την παραμικρή..

ΝΤΑΝΙΕΛ: Τι είναι αυτό;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Δεν καταλαβαίνω

ΝΤΑΝΙΕΛ: «Να φύγεις» Για πού; «Να φύγεις απ' τον κόσμο..» « Ο Αλλάχ ας είναι οδηγός σου;..»

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Δεν ξέρω τι εννοεί, Ντανιέλ

ΝΤΑΝΙΕΛ: «Σ' έκανε όπως είσαι;» Και πως είσαι δηλαδή; Τι το ιδιαίτερο έχεις;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ξέρω γω; Είμαι νορμάλ..

ΝΤΑΝΙΕΛ: Ένα σημείωμα στον πάτο του κρασιού για να το βρεις αφού το πιεις

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Μια .. μια φορά είχε πει ότι μ' αυτό τον τρόπο αποχαιρετούσαν στη Χαμάς

ΝΤΑΝΙΕΛ; Με ένα κρασί

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Με.. με κάτι μέσα

ΝΤΑΝΙΕΛ: Τι κάτι;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Δηλητήριο.

ΝΤΑΝΙΕΛ: Πιστεύεις ότι.. ότι μπορεί να..

(ΚΟΙΤΑΖΟΝΤΑΙ ΕΝΤΡΟΜΟΙ.)

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Δηλητήριο για αποχαιρετισμό!

ΝΤΑΝΙΕΛ: Δηλητήριο για να μη μιλήσεις!

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Δηλητήριο για να βγω απ' τη μέση!

ΝΤΑΝΙΕΛ: Για να βγεις απ' τη μέση με τον τρόπο της Χαμάς!

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ήθελαν να με σκοτώσουν.. ήθελαν να με εξαφανίσουν

ΝΤΑΝΙΕΛ: Ήθελαν να πιεις το κρασί..

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Πολλές φορές μου είχε πει ότι η οργάνωση δεν άφηνε κανέναν να φύγει

ΝΤΑΝΙΕΛ: Και να πάθεις ένα έμφραγμα

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Το τέλειο έγκλημα

ΝΤΑΝΙΕΛ: Το ξερα εγώ ότι αυτοί οι Άραβες θα μας καθάριζαν

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Μου είχε πει ότι έτσι ξεκαθάριζαν τους λογαριασμούς τους

ΝΤΑΝΙΕΛ: Κι εμείς ήπιαμε όλο το μπουκάλι.. Πως αισθάνεσαι;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ζαλίζομαι λιγάκι

ΝΤΑΝΙΕΛ: Θεέ μου Θεέ μου..

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Κι εσύ;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Ίσως.. ίσως το δηλητήριο να μην επιδρά πια

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ή έγραψε το σημείωμα για να με τρομοκρατήσει

ΝΤΑΝΙΕΛ: Μπορεί και να μην πεθάνουμε

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ντανιέλ, τι θα κάνουμε; τι θα κάνουμε;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Να φωνάξουμε ένα ασθενοφόρο!

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ναι, ας φωνάξουμε ό,τι να` ναι.. τηλεφώνησε γρήγορα.. Δεν αισθάνομαι καλά.. όλα γυρίζουν.. Ντανιέλ, κάτι έχω πάθει

ΝΤΑΝΙΕΛ: Κι εγώ αισθάνομαι περίεργα.. καλύτερα να τηλεφωνήσουμε σε..

(ΧΤΥΠΙΑ ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ ΚΑΙ ΟΙ ΔΥΟ ΠΑΘΑΙΝΟΥΝ ΤΗΝ ΤΡΟΜΑΡΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥΣ. ΑΥΤΗ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΒΑΛΕΙ ΤΑ ΚΛΑΜΑΤΑ ΑΛΛΑ ΑΠ' ΤΟ ΦΟΒΟ ΤΗΣ ΔΕ ΜΠΟΡΕΙ. ΚΟΙΤΑΖΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΤΟ ΜΟΝΟ ΠΟΥ ΑΚΟΥΜΕ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ ΠΟΥ ΧΤΥΠΙΑ. ΕΠΕΙΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΕΜΠΤΟ ΧΤΥΠΗΜΑ, Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΤΟ ΣΗΚΩΝΕΙ)

ΝΤΑΝΙΕΛ: Πρέπει να κάνω ένα επείγον τηλεφώνημα, μπορείτε να καλέσετε αργότερα!

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: (ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΑΚΡΗ) Υπάρχει καιρός να κάνουμε πλύση στομάχου. Δεν πρέπει να καταπιούμε σάλιο. Κλείσε και πάμε στο νοσοκομείο. Αργότερα θα τα εξηγήσουμε όλα στον τύπο, κάποια ιστορία θα σκαρφιστούμε. Δεν είμαστε υποχρεωμένοι να πούμε την αλήθεια. Καμία απ' τις αλήθειες. Δεν πρέπει να τις πούμε ποτέ. Μπορούμε να πούμε άλλο πράγμα, να επινοήσουμε μια ιστορία. Πάντα μπορούμε να πούμε ένα άλλο πράγμα έτσι δεν είναι;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Είναι για σένα

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Για... ποιος; ποιος είναι;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Ο Ραμανί Πριάνκα.

(Η ΒΙΚΤΟΡΙΑ ΠΑΡΑΛΥΕΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΡΟΜΟ)

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Εγώ.. τι; εγώ δεν...

ΝΤΑΝΙΕΛ: (ΜΙΛΑ ΣΙΓΑ ΑΛΛΑ ΜΕ ΕΝΤΑΣΗ) Πως ξέρει το τηλέφωνο μας;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Δεν ξέρω, δεν ξέρω, δεν ξέρω...

ΝΤΑΝΙΕΛ: Σε ποιόν τηλεφώνησες εκείνο το βράδυ;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Δεν ξέρω, δεν ξέρω, δεν ξέρω

ΝΤΑΝΙΕΛ(ΔΥΝΑΤΑ) Πες μου Βικτόρια!

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Εγώ.. εγώ.. θέλησα να μάθω γι` αυτούς.. ήθελα να μάθω σχετικά με την κατάσταση μου.. και τότε.. τότε τηλεφώνησα στο Ιράν

ΝΤΑΝΙΕΛ: Συνέχισε

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Έβγαιναν συνεχώς λάθος νούμερα

ΝΤΑΝΙΕΛ: Έδωσες τον αριθμό σου;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Στην τηλεφωνήτρια

ΝΤΑΝΙΕΛ: Και γιατί;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Διότι δεν μου έδιναν γραμμή αν δεν του έλεγα το τηλέφωνο

ΝΤΑΝΙΕΛ: Φυσικά, ηλίθια! Αυτοί μπορεί να έχουν επαφές με την κυβέρνηση, βοήθειες από το στρατό, τους προστατεύουν, έχουν τα μέσα, εδώ μιλάμε για ένα από τ' αφεντικά της Χαμάς! Τι νομίζεις; Ότι περνούν τις μέρες τους χαρτοπαίζοντας;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Μη μιλάς έτσι!

ΝΤΑΝΙΕΛ: Αυτοί μπορούν να μας κάνουν κομμάτια!

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Σε παρακαλώ..

ΝΤΑΝΙΕΛ: Δεν έπρεπε να τηλεφωνήσεις. Δεν έπρεπε να τηλεφωνήσεις!

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Όχι, όχι, όχι

ΝΤΑΝΙΕΛ: Πρέπει να βρούμε μια λύση

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Τι να κάνω;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Πήγαινε μίλα του. Να δούμε τι θέλει. Πες του ότι τον υποστηρίζουμε. Ότι είμαστε στο πλάι του, ότι πάντα μισούσαμε αυτούς τους καταραμένους Εβραίους. Ότι δεν θα κάνουμε τίποτα. Πρέπει να δούμε πόσα ξέρει για μας, ποιοι είμαστε, τι κάνουμε. Ίσως να θέλει να μας εκβιάσει. Άστον να μιλήσει. (ΠΑΕΙ ΝΑ ΤΗΣ ΔΩΣΕΙ ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ) Θα βάλω το ακουστικό για ν' ακούσω. Okey?

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Okey

ΝΤΑΝΙΕΛ: Μην πανικοβληθείς

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Όχι

(ΕΚΕΙΝΗ ΠΑΙΡΝΕΙ ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ. ΠΑΙΡΝΕΙ ΤΗ ΣΚΥΛΑ ΤΗΣ ΤΗ ΤΖΩΡΤΖΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑΖΕΙ ΣΑΝ ΝΑ ΚΡΑΤΑ ΜΙΑ ΑΣΠΙΔΑ. ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ. ΧΑΜΟΓΕΛΑ ΛΕΣ ΚΑΙ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΙΣ ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΕΣ ΚΑΜΕΡΕΣ)

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Εμπρός; είναι..

(ΑΚΟΥΜΕ ΤΗ ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΡΑΜΑΝΙ ΑΠΟ ΤΟ ΑΚΟΥΣΤΙΚΟ, ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΜΕΛΩΔΙΚΗ, ΑΠΑΛΗ ΦΩΝΗ. Η ΠΡΟΦΟΡΑ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ΞΕΝΙΚΗ)

ΡΑΜΑΝΙ: (Φωνή off) Εμπρός, εμπρός;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ποιος είναι;

ΡΑΜΑΝΙ: Βικτόρια;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ναι;

ΡΑΜΑΝΙ: (ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ) Βικτόρια! Πόσος καιρός που δεν άκουσα τη φωνή σου. Έχουν περάσει περίπου δεκαπέντε χρόνια ε;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Δώδεκα

ΡΑΜΑΝΙ: Ναι, βέβαια, δώδεκα. Πως είσαι; Πως είναι η ζωή σου;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Είμαι καλά

ΡΑΜΑΝΙ: Παντρεύτηκες;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: (ΚΟΙΤΑΖΕΙ ΤΟΝ ΝΤΑΝΙΕΛ. ΑΥΤΟΣ ΤΗΣ ΚΑΝΕΙ ΝΟΗΜΑ ΝΑ ΠΕΙ ΝΑΙ) Ναι, εδώ και τέσσερα χρόνια..

ΡΑΜΑΝΙ: Πολύ καλά έκανες. Υπέροχα. Σίγουρα θα έχεις παιδιά

(ΚΟΙΤΑΖΕΙ ΤΟΝ ΝΤΑΝΙΕΛ. ΑΥΤΟΣ ΤΗΣ ΚΑΝΕΙ ΣΙΝΙΑΛΟ ΝΑ ΠΕΙ ΟΧΙ)

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Όχι ακόμα. Αλλά σύντομα

ΡΑΜΑΝΙ: Πόσο χαίρομαι που σ' ακούω. Εγώ βρίσκομαι στην Τεχεράνη, όπως ξέρεις, αλλά ταξιδεύω συχνά στο εξωτερικό, ξέρεις τώρα, για τις δουλειές μου

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ναι, βέβαια, το φαντάζομαι

ΡΑΜΑΝΙ: Δίνω διαλέξεις

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ναι, βέβαια, διαλέξεις

ΡΑΜΑΝΙ: Είμαι ευτυχισμένος μ' αυτά που γράφω

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Το έχεις στο αίμα σου

PAMANI: Και μου αρέσει να αφηγούμαι ιστορίες. Έχεις διαβάσει κανένα από τα βιβλία μου;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Τα βιβλία σου;

PAMANI: Μερικά έχουν μεταφραστεί στα αγγλικά και στα Ισπανικά. Σίγουρα έχεις δει κάποια

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Όχι, ειλικρινά

PAMANI: Δεν έχεις δει ένα που λέγεται “ TWINKLE TWINKLE LITTLE STAR; ” Είναι βασισμένο σε ένα παιδικό αμερικανικό τραγουδάκι του...

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Το ξέρω πολύ καλά αυτό το τραγούδι

PAMANI: Δε διαβάζεις πια;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Εγώ;

PAMANI: Δεν πρέπει να σε στενοχωρεί αυτό. Συμβαίνει συχνά. Εγώ θυμάμαι ότι σου άρεσε να τραβάς φωτογραφίες, ότι ήθελες να γίνεις φωτογράφος

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Εκδίδεις βιβλία;

PAMANI: Δεν το ξέρεις; Είμαι συγγραφέας. Γράφω ιστορίες για παιδιά. Βασίζομαι πολύ στην παράδοση αλλά αυτό αρέσει στη δύση. Πιστεύουν ότι επινοώ τις ιστορίες μου. Βέβαια, υπάρχουν πράγματα που τα επινοώ, αλλά όλα βρίσκονται στη λαϊκή παράδοση, στις ιστορίες του λαού, στα ψέματα του. Θυμάσαι ότι μου άρεσαν πολύ τα ψέματα

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ναι, αυτό σίγουρα το θυμάμαι

PAMANI: Δε θυμάμαι πόσα σου είχα πει αλλά τώρα ζω απ' αυτά
(ΓΕΛΑΕΙ ΜΕ ΑΘΩΟΤΗΤΑ)

Αλλά νομίζω ότι ήταν όλα με αγάπη. (ΓΕΛΑΕΙ ΓΛΥΚΥΤΑΤΑ) Τώρα δουλεύω σ' έναν εκδοτικό οίκο. Δεν βγάζω πολλά χρήματα αλλά έχω πολύ ελεύθερο χρόνο για να διαβάζω και να γράφω. Είναι αυτό που μου αρέσει να κάνω. Έχω δυο παιδιά. Ο ένας ασχολείται πολύ έντονα με...

ΒΙΚΤΟΡΙΑ (ENTPOMΗ) Με τι;

PAMANI: Με τα σπορ, του αρέσουν τα σπορ. Το ποδόσφαιρο. Η γυναίκα μου είναι μεταφράστρια, πολύ καλλιεργημένη και έξυπνη. Την είχες γνωρίσει.. Είναι η Ράσα.
(ΓΕΛΑΕΙ) Θυμάσαι ότι..

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ότι με άφησες για εκείνη

PAMANI: Ναι, ναι, τι νέοι που είμασταν!

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Μου ζήτησες να φύγω γιατί αγαπούσες εκείνη

PAMANI: Τελικά την παντρεύτηκα και... Αχ! Ο χρόνος τελειώνει. Σου τηλεφωνώ από το σπίτι και η γυναίκα μου με παρακολουθεί με το χρονόμετρο. Δεν της πολυαρέσει αυτό το τηλεφώνημα, όπως καταλαβαίνεις. Με κάνει ό,τι θέλει αυτή η Σύρια. Δεν ξέρεις τι πιστεύουν..

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ναι, ξέρω πολύ καλά τι πιστεύει αυτή η πουτάνα

PAMANI: Δεν σ' ακούω καλά. Τι είπες;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Τίποτα

(Ο PAMANI ΓΕΛΑΕΙ ΞΑΝΑ ΜΕ ΠΑΙΔΙΚΟΤΗΤΑ. ΑΚΟΥΜΕ ΜΙΑ ΑΠΑΛΗ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΩΝΗ ΠΟΥ ΕΠΙΣΗΣ ΓΕΛΑΕΙ, ΣΤΑ ΑΡΑΒΙΚΑ. ΑΠ' ΤΟ ΒΑΘΟΣ ΑΚΟΥΓΟΝΤΑΙ ΠΑΙΔΑΚΙΑ ΠΟΥ ΤΣΑΚΩΝΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΕΝΑ ΠΟΥ ΚΛΑΙΕΙ)

PAMANI: Λοιπόν ήρθε η ώρα να κλείσω.. Χαιρετισμούς στον άντρα σου. Πάλι καλά που δεν παντρευτήκαμε όταν το σκεπτόμασταν. Ε;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Δεν παντρευτήκαμε..

PAMANI: Τώρα θα ήσουν πεθαμένη..

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Πεθαμένη;

PAMANI: Θα είχες πεθάνει απ' την πείνα, παντρεμένη μ' ένα συγγραφέα από την Τεχεράνη.. (ΓΕΛΑΕΙ ΞΑΝΑ ΜΕ ΑΘΩΟΤΗΤΑ) Μ' ακούει η γυναίκα μου και γελάει.. Φιλιά Βικτόρια. Τώρα έχεις το τηλέφωνο μου και όποτε θέλεις τηλεφώνησε μου. Μπορείς να έρθεις στην Τεχεράνη.

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Σιγά μην έρθω για να δω τα μούτρα της Ράσα

PAMANI: Δεν σε ακούω..

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Πως βρήκες το τηλέφωνο μου;

PAMANI: Χάρη στην τηλεφωνήτρια.. Λαμβάνω συχνά κλήσεις από το εξωτερικό και αυτή διαβάζει τα βιβλία μου.. Τελικά να που σε κάτι χρησιμεύει το να είναι κανείς συγγραφέας..

(ΓΕΛΑΕΙ ΞΑΝΑ ΣΑΝ ΠΑΙΔΙ)

Λοιπόν, φιλιά σε όλους και μη σταματάς να κάνεις παιδιά, είναι το μόνο που έχει νόημα στη ζωή. Όλα τα υπόλοιπα δε χρησιμεύουν σε τίποτα. Κάποτε θα δεις ότι έχω δίκιο. Χαίρομαι πολύ που άκουσα τη φωνή σου. Αντίο Βικτόρια..

(Ο ΡΑΜΑΝΙ ΚΛΕΙΝΕΙ ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ. Η ΒΙΚΤΟΡΙΑ ΜΕΝΕΙ ΜΕ ΤΟ ΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ, ΔΥΣΠΙΣΤΗ)

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Τι νομίζεις;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Μάλλον μας κοροιδεύει

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ναι, μας κοροιδεύει

ΝΤΑΝΙΕΛ: Ακουγόταν σαν να είχε κάποιο σχέδιο

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Παντρεμένος και με παιδιά;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Δε μου φαίνεται

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Αυτή η Ράσα ήταν απαίσια και τώρα σίγουρα θα είναι ακόμα χειρότερη

ΝΤΑΝΙΕΛ: Συγγραφέας; Σιγά, μάλλον για τρομοκράτη πρόκειται

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Σίγουρα θα `ναι χοντρή και γεμάτη λίπος

ΝΤΑΝΙΕΛ: Γράφει ιστορίες για παιδιά, αυτό είπε

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Θα είναι γεμάτη κισσούς και θα μηρυκάζει σαν καμήλα

ΝΤΑΝΙΕΛ: Θα τρώει παιδιά αυτός ο Ραμανί

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Αν έβλεπε εμένα

ΝΤΑΝΙΕΛ: Τους βάζει.. τους βάζει να μεταφέρουν βόμβες

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Που ακόμα χωράω σε παντελόνια που φορούσα στα δεκαοχτώ μου! Χα!

ΝΤΑΝΙΕΛ: Γιατί το να είσαι συγγραφέας, δεν είναι παίξε- γέλασε

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ακούς εκεί αναίδεια, να με ρωτάει αν παράτησα το διάβασμα, αν ονειρεύομουν να γίνω φωτογράφος!

ΝΤΑΝΙΕΛ: Ποιος να το πίστευε!

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ποιος να το πίστευε!

ΝΤΑΝΙΕΛ: Αφού δεν είμαι εγώ, με τόσες σπουδές.

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Που έχω δείξει τέτοια αφοσίωση

ΝΤΑΝΙΕΛ: Που το προσπάθησα τόσες φορές

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Που μέχρι μηχανή είχα και μάλιστα πανάκριβη

ΝΤΑΝΙΕΛ: Που στο πανεπιστήμιο είχα δημοσιεύσει κάτι στίχους

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Που συνεργάστηκα με μια εφημερίδα

ΝΤΑΝΙΕΛ: Που βλέπω ιπτάμενους δίσκους στον ουρανό

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Που είμαι τόσο μα τόσο ταλαντούχα με τις λέξεις

ΝΤΑΝΙΕΛ: Που είμαι τόσο ευαίσθητος

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Και τόσο μεθοδική

ΝΤΑΝΙΕΛ: Που μετανόησα συντετριμμένος

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Που ζήτησα συγχώρεση

ΝΤΑΝΙΕΛ: Για όλες μας τις αμαρτίες

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Που διαπράξαμε έως σήμερα

ΝΤΑΝΙΕΛ: Που διαθέτουμε γλώσσα

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Και πολιτισμό ανώτερο

ΝΤΑΝΙΕΛ: Που ζούμε μέσα στην ελευθερία

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Που δε μισούμε κανέναν

ΝΤΑΝΙΕΛ: Τι να ξέρει αυτός από παιδιά!

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Που προσευχήθηκα και παρακάλεσα τον ίδιο το Θεό

ΝΤΑΝΙΕΛ: Ο αληθινός Θεός

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Αυτός που είναι

ΝΤΑΝΙΕΛ: Και όχι αυτά τα σκατά του Αλλάχ

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ένας Θεός κατώτερος

ΝΤΑΝΙΕΛ: Οι δοκιμασίες θα μου δώσουν άφεση αμαρτιών

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Πουτάνας γιέ

ΝΤΑΝΙΕΛ: Σκατόφατσα

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Καταραμένε

ΝΤΑΝΙΕΛ: Κάθαρμα

(ΤΕΛΙΚΑ ΑΓΚΑΛΙΑΖΟΝΤΑΙ. ΠΙΝΟΥΝ Ο,ΤΙ ΕΧΕΙ ΜΕΙΝΕΙ ΑΠΟ ΤΟ ΚΡΑΣΙ. Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΨΑΧΝΕΙ ΓΙΑ ΕΠΙΠΛΕΟΝ ΛΙΚΕΡ)

ΝΤΑΝΙΕΛ: Αυτοί οι συνάδελφοι σου έφαγαν όλα τα φυστίκια. Σαν αληθινές μαιμούδες συμπεριφέρθηκαν

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Αρπακτικά

ΝΤΑΝΙΕΛ: Λες και πέθαιναν από την πείνα

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Εύχομαι να φύγουν όλοι από το κανάλι

ΝΤΑΝΙΕΛ: Να πάθουν έμφραγμα

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Να σκάσει μια βόμβα στο κτίριο της τηλεόρασης

ΝΤΑΝΙΕΛ: Αγροίκοι

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Άσχετοι

ΝΤΑΝΙΕΛ: Τους καλέσαμε και από πάνω!

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Και αυτοί μας τα πήραν όλα

ΝΤΑΝΙΕΛ: Δεν τους άρεσε που υπερασπίστηκα το δολοφόνο του γιατρού που έκανε τις εκτρώσεις

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Τι ξέρουν αυτοί από εκτρώσεις;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Ούτε παιδιά δεν έχουν!

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Έφαγαν ό,τι βρήκαν μπροστά τους

ΝΤΑΝΙΕΛ: Και μόλις τελείωσε ό,τι υπήρχε

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Έφυγαν οι βρωμο-

ΝΤΑΝΙΕΛ: Αδελφές, λεσβίες

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Αράπηδες, Εβραίοι

ΝΤΑΝΙΕΛ: Άραβες και λούμπεν προλεταριάτο

(ΟΛΑ ΣΚΟΤΕΙΝΙΑΖΟΥΝ ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΔΥΟ ΦΩΤΙΣΜΕΝΑ ΣΗΜΕΙΑ, ΤΗ ΒΙΚΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΝΤΑΝΙΕΛ)

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Είμαστε τόσον καιρό μαζί

ΝΤΑΝΙΕΛ: Συμπληρώνουμε τέλεια ο ένας τον άλλο

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Σκεφτόμαστε το ίδιο

ΝΤΑΝΙΕΛ: Μιλάμε με τον ίδιο τρόπο

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ανήκουμε στην ίδια κοινωνική τάξη

ΝΤΑΝΙΕΛ: Έχουμε τους ίδιους φίλους

ΝΤΑΝΙΕΛ/ΒΙΚΤΟΡΙΑ: (ΟΙ ΕΠΟΜΕΝΕΣ ΦΡΑΣΕΙΣ ΑΠΕΥΘΥΝΟΝΤΑΙ ΣΤΟ ΚΟΙΝΟ, ΜΟΙΡΑΣΜΕΝΕΣ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟ ΝΤΑΝΙΕΛ ΚΑΙ ΤΗ ΒΙΚΤΟΡΙΑ. ΟΙ ΗΘΟΠΟΙΟΙ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΨΑΞΟΥΝ ΤΟ ΔΙΚΟ ΤΟΥΣ ΡΥΘΜΟ, ΓΡΗΓΟΡΟ Η ΑΡΓΟ ΑΝΑΛΟΓΑ ΜΕ ΤΗΝ ΕΠΙΘΥΜΙΑ ΤΟΥΣ. ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΡΚΕΤΗ ΜΟΥΣΙΚΟΤΗΤΑ, ΣΑΝ ΝΑ ΕΠΡΟΚΕΙΤΟ ΓΙΑ ΔΥΟ ΜΟΥΣΙΚΑ ΟΡΓΑΝΑ ΠΟΥ ΕΝΑΛΛΑΣΣΟΝΤΑΙ)

Κολέγια, γείτονες, ρούχα, προγράμματα, κανάλια, καφετέριες, ποτά, γενέθλια, γιορτές, τούρτες, παιχνίδια, ζήλιες, ληστείες, κλαψουρίσματα, πιστωτικές κάρτες, κινητή τηλεφωνία, τράπεζα, χρέη, μηχανήματα αυτόματης ανάληψης, πλαστική χειρουργική, λιποαναρρόφηση, εμφυτεύσεις, κρεατάκια στη μύτη, σκωληκοειδίτιδα, οφθαλμίατρος, οδοντίατρος, ορθοπεδικός, συνεργείο αυτοκινήτων, εκκλησίες, Θεός, ενοχές, ομορφιά, ασχήμια, προκαταλήψεις, μίση, παρεξηγήσεις, ζήλιες, απογοητεύσεις, σκιές, τέρατα, εφιάλτες, μαस्कότ, προδοσίες, εκλογές υποψήφιοι, συγκεντρώσεις, εμπορικό κέντρο, ψήφος, απογοήτευση, δολοφονίες, χαρτί υγείας, ομάδα ποδοσφαίρου, τενίστες, καρικατούρες, συγκροτήματα ροκ, πρώτο φιλί, δεύτερο φιλί, πρώτος έρωτας, πρώτος πόνος, πρώτο ποτήρι με νερό στο πρόσωπο, πρώτο χαστούκι, πρώτος λυγμός, πρώτη λησμονιά, πρώτο μεθύσι, μπουρδέλο, πουστιά, αντίγραφο, ανοησία, έγκλημα, ληστεία, επίθεση, φυγή, σύλληψη, φόβος, μετάνοια, κατάθλιψη, συγγνώμη, ξένοι, Άραβες, Εβραίοι, νέγροι και Παλαιστίνιοι. Σκουπίδια.

ΝΤΑΝΙΕΛ: Και θα μπορούσε κάποιος να μη σταματά να μιλά

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Όταν ήδη ο άλλος

ΝΤΑΝΙΕΛ: Τελειώνει τη φράση του

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Τα θυμάμαι όλα σαν να ήταν χθες

ΝΤΑΝΙΕΛ: Είναι μια ιστορία με μήνυμα

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Απ' αυτές που συμβαίνουν στ' αλήθεια

ΝΤΑΝΙΕΛ: Τίποτα δεν κρατά για πάντα

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Αλλά μπορείς να πιστέψεις σ' αυτό

ΝΤΑΝΙΕΛ: Όσον καιρό κρατά

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Έτσι είμαστε

ΝΤΑΝΙΕΛ: Είμαστε οι ίδιοι

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Μπορεί και χειρότεροι

ΝΤΑΝΙΕΛ: Αν κι εγώ υπήρξα καλύτερος

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Κι εγώ καλύτερη από σένα

ΝΤΑΝΙΕΛ: Αλλά πρέπει να συνεχίσουμε

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Προς τα εμπρός

ΝΤΑΝΙΕΛ: Δε φοβάμαι

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Δεν είμαι τρομοκρατημένη

ΝΤΑΝΙΕΛ: Θα έχουμε άραγε τον ίδιο θάνατο;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Είναι το πιθανότερο και θα είναι η οριστική κορύφωση

ΝΤΑΝΙΕΛ:(ΔΙΝΕΙ ΣΤΗ ΒΙΚΤΟΡΙΑ ΤΟ ΘΕΡΜΟΜΕΤΡΟ) Έλα αγάπη μου. Καιρός να πολλαπλασιαστούμε

(ΑΚΟΥΜΕ ΜΙΑ ΘΑΙΜΜΕΝΗ ΕΚΔΟΧΗ ΤΟΥ “TWINKLE TWINKLE LITTLE STAR”. Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΠΗΓΑΙΝΕΙ ΠΡΟΣ ΤΟ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ, ΤΗ

ΦΙΛΑΕΙ ΞΑΝΑ. ΑΡΧΙΖΕΙ ΝΑ ΚΑΤΕΒΑΖΕΙ ΤΟ ΠΑΝΤΕΛΟΝΙ ΤΟΥ ΚΑΙ ΒΓΑΖΕΙ ΤΟ ΠΟΥΚΑΜΙΣΟ. ΕΚΕΙΝΗ ΤΟΝ ΦΙΛΑ ΜΕ ΠΑΘΟΣ ΠΑΙΡΝΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ. ΕΚΕΙΝΗ ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ΧΤΥΠΑ Η ΠΟΡΤΑ. ΚΟΙΤΑΖΟΝΤΑΙ.)

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ποιος να' ναι;

ΝΤΑΝΙΕΛ: Ίσως κάποιος κάτι ξέχασε. Να ανοίξω;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Άσε, ανοίγω εγώ

(Η ΒΙΚΤΟΡΙΑ ΠΑΕΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ)

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ποιος είναι;

ΦΩΝΗ: Ταχυδρομείο εξπρές

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ταχυδρομείο; Τέτοια ώρα;

(ΑΝΟΙΓΕΙ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ. ΜΙΛΑ ΓΙΑ ΚΑΠΟΙΑ ΔΕΥΤΕΡΟΛΕΠΤΑ ΜΕ ΤΟΝ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟ ΤΟΝ ΟΠΟΙΟ ΔΕ ΒΛΕΠΟΥΜΕ)

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Ναι, εδώ είναι. (ΣΤΟ ΝΤΑΝΙΕΛ) Για σένα Ντανιέλ

ΝΤΑΝΙΕΛ: Από ποιόν;

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: (ΜΠΑΙΝΕΙ ΚΡΑΤΩΝΤΑΣ ΕΝΑ ΚΟΥΤΙ. ΑΡΧΙΖΕΙ ΝΑ ΤΟ ΑΝΟΙΓΕΙ)
Για τον Ντανιέλ Ραμίρες και το στέλνουν από το δήμο. Μοιάζει κάπως παράξενο..
Γράφει μια ημερομηνία από... Πριν από 15 χρόνια!

ΝΤΑΝΙΕΛ: Πριν από 15 χρόνια! Δεν είναι δυνατόν

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Άσε με να δω τι είναι

ΝΤΑΝΙΕΛ: Ίσως είναι καλύτερα να μην το ανοίξουμε
(Η ΒΙΚΤΟΡΙΑ ΔΕΝ ΤΟΥ ΔΙΝΕΙ ΣΗΜΑΣΙΑ) Βικτόρια!

Δεν με ακούς; Σου είπα να μην το ανοίξεις! Μην το ανοίξεις Βικτόρια!

(Η ΒΙΚΤΟΡΙΑ ΑΝΟΙΓΕΙ ΤΟ ΚΟΥΤΙ ΚΑΙ ΚΟΙΤΑΖΕΙ ΜΕ ΤΡΟΜΟ ΤΟΝ ΝΤΑΝΙΕΛ)

Τι είναι;

Η ΒΙΚΤΟΡΙΑ ΒΓΑΖΕΙ ΕΝΑ ΣΕΝΤΟΝΙ ΜΕ ΤΟ ΑΡΚΟΥΔΑΚΙ ΓΟΥΝΙΝΙ. ΤΟ ΣΕΝΤΟΝΙ ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΑΜΑΤΩΜΕΝΟ, ΤΟΥ ΤΟ ΔΕΙΧΝΕΙ. Ο ΝΤΑΝΙΕΛ

**ΚΡΥΒΕΙ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΟΥ ΜΕ ΤΑ ΧΕΡΙΑ. ΞΑΦΝΙΚΑ, ΕΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟ
ΦΩΣ ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ ΣΤΗ ΣΚΗΝΗ ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΕΝΑΝ
ΕΚΚΩΦΑΝΤΙΚΟ ΘΟΡΥΒΟ. Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΚΟΙΤΑΖΕΙ ΤΟ ΦΩΣ. ΤΟ ΦΩΣ
ΓΙΝΕΤΑΙ ΓΑΛΑΖΙΟ. ΟΙ ΔΥΟ ΤΟΥΣ ΚΟΙΤΑΖΟΥΝ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ.
ΑΚΟΥΓΕΤΑΙ Ο ΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ**

ΣΚΟΤΑΔΙ.